

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 32

★

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Α. Π. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΕΙΡΗΝΗ

Ἐμφυλίου εἰρήνης τὸ σάλπισμα ἐκήρυξεν ὡς καθήκον ἐπιτακτικὸν τῶν ἐλευθέρων τεκτόνων ὁ Ὑπ. Μέγ. Ταξίαρχος τερματίζων περι-σποῦδαςτον ὀμίλιαν αὐτοῦ ἐπαναληφθεῖσαν εἰς τρεῖς διαφόρους Στοᾶς καὶ ἀποκαλύπτουσαν ἀγνώστους μέχρι τοῦδε σελίδας τῆς ἱστορίας τοῦ ἐν Ρωσσίᾳ ἐλευθέρου τεκτονισμοῦ, παρεχούσης ἀξιόζηλον ὑπόδειγμα συμφιλώσεως ἐπελθούσης κατόπιν ἐρίδων. (1)

Ἡ ἐλευθέρα τεκτονική, κατ' ἐξοχὴν θεσμὸς εἰρηνοφίλος, ὠνειροπόλησε καὶ διδάσκει τὴν παγκόσμιον εἰρήνην, διότι θεωρεῖ τὴν ἀνθρωπότητα σύμπασαν ὡς ἐνιαίαν οἰκογένειαν, τελικὸν σκοπὸν ἔχουσαν τὴν κοινήν τῶν ἀνθρώπων εὐημερίαν καὶ τὴν τελειοποίησιν τῆς πνευματικῆς τούτων φύσεως.

Ἡ ἐλευθέρα τεκτονική ὠνειροπόλησε ἐνιαίαν ἀνθρωπίνην κοινω-νίαν, διεπομένην ὑπὸ νόμων κοινῶν καὶ δικαίων ἐπιτροπέων τοῖς πᾶσι τὴν ἐλευθερίαν τῆς σκέψεως καὶ τῆς συνειδήσεως, τὴν ἐλευθερίαν τῆς κινήσεως καὶ τῆς ἐργασίας.

Ἡ ἐλευθέρα τεκτονική, τοιαῦτα ποθοῦσα καὶ διώκουσα, θεωρεῖ τὴν παγκόσμιον εἰρήνην ὡς ὄρον ἀπαραίτητον τῆς παραγωγικῆς ἐργασίας, τῆς πνευματικῆς ἐξελίξεως τῆς προόδου ἐν γένει τῆς προαγωγῆς τὴν εὐημερίαν τῶν λαῶν καὶ τὴν τελειότητα τοῦ ἀνθρώπου. Ἄλλ' ἐὰν ὄντως τούτων πάντων ἀπαραίτητος ὄρος ἀποβαίνει δι' ἐκάστην χώραν

1). Ἡ ὀμίλια αὕτη ἐδημοσιεύθη ἐν ἀρχῇ τοῦ προηγουμένου τεύχους (σ. 738).

ἡ ἔξωτερικὴ εἰρήνη πρὸς τὰς λοιπὰς γείτονας ἢ τυχὸν ἀπωτέρας χώρας κατὰ μείζονα λόγον ἢ ἔσωτερικὴ εἰρήνη τυγχάνει ὄρος ἀπαραίτητος οὐχὶ μόνον τῆς προόδου καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῶν πνευματικῶν καὶ ὑλικῶν δυνάμεων τοῦ λαοῦ ἀλλὰ καὶ τῆς στοιχειώδους ἐπαρκείας πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ ἀγῶνος τῆς ζωῆς καὶ αὐτῆς ἀκόμῃ τῆς πολιτειακῆς ὑποστάσεως καὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ Ἔθνους.

Ἡ διατάραξις τῆς ἐμφυλίου εἰρήνης, ἀναστέλλουσα πᾶσαν πρόοδον καὶ ἀμβλύνουσα τὴν ἐνεργητικότητα τοῦ λαοῦ, ἀνακόπτει καὶ πολλὰκις διαστρεβλοῖ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἐθνικοῦ πολιτισμοῦ, ὅστις ἀποτελεῖ παράγοντα τοῦ παγκοσμίου πολιτισμοῦ σπουδαιότερον ἀποβαίνοντα κατὰ λόγον τῆς ἐξαιρετικῆς ἰδιοφυΐας καὶ τῶν ἱστορικῶν παραδόσεων ἐκάστου ἔθνους. Διὰ τοῦτο οἱ ταραξίαι τῆς ἐμφυλίου εἰρήνης ὡς καὶ οἱ ἀντιδραστικοὶ πρὸς ταχίστην ἀποκατάστασιν καὶ ἐμπέδωσιν ταύτης ἐν ἐκάστη ἐθνικῇ πολιτείᾳ φέρουσι βαρυντάτην εὐθύνην ὡς ὑποσκάπτοντες τὸ ἐθνικὸν μέλλον καὶ ζημιοῦντες τὸν πολιτισμὸν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἀρκεὶ νὰ μελετήσωμεν τὴν Ἑθνικὴν ἡμῶν Ἱστορίαν, ἵνα πεισθῶμεν περὶ τῆς ἀξίας τῆς ἐμφυλίου εἰρήνης. Ἡ μεγαλοουργία τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος θὰ προήγεται ἴσως εἰς ἔτι μᾶλλον ὑπεράνθρωπον ὕψος, ἐὰν ἔλειπον αἱ ἀντιζηλῖαι καὶ αἱ ἔριδες μεταξὺ τῶν πόλεων πρὸς ἀλλήλας καὶ μεταξὺ τῶν ἐπιφανῶν πολιτῶν ἐν ἐκάστη πόλει.

Οὐδὲ θὰ ὑπέκυπτεν ἡ τοσοῦτον δεδοξασμένη καὶ τοσοῦτον θαυμαστὴ γενομένη ἑλληνικὴ γῆ εἰς ξενικὰς κατακτήσεις. Τὸ ἀπέραντον δὲ κράτος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου θὰ παρέμενε φωτοβόλον δι' ὅλην τὴν Οἰκουμένην καὶ ἄλλοια θὰ ἦτο σήμερον ἢ σύνθεσις τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἡ μορφή τοῦ πολιτισμοῦ, ὡς ἀπεφάνητο πρὸ τινῶν ἐτῶν σοφὸς Ἀμερικανὸς φιλέλληνας. Ἄλλ' οὐδὲ μόνον ἡ ἀρχαία ἱστορία τῶν ἡμετέρων προγόνων διδάσκει ἡμᾶς περὶ τῶν ὀλεθρίων ἀποτελεσμάτων τῶν ἐμφυλίων ὑπονομεύσεων, αἵτινες ὠδήγησαν τοὺς Ρωμαίους κατακτητὰς, ἀλλὰ καὶ ἡ μεσαιωνικὴ ἡμῶν ἱστορία διδάσκει ὅτι τὸ ἀνασυγκροτηθὲν Ἑλληνικὸν Ἔθνος ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας ἐξησθένει βαθμηδὸν λόγῳ τῶν κατὰ καιροὺς ἀναπτυσσομένων παθῶν καὶ τῆς ἐκ τούτων ἐπερχομένης ἀσταθείας τῆς κρατικῆς ἰσχύος, οὕτως ὥστε ἐπετείνοντο βαθμηδὸν πρὸ τῆς ἀσθενεστερας ἀντιστάσεως αἱ κατακτήσεις τῶν Φράγκων καὶ αἱ ἐπιδρομαὶ τῶν βαρβάρων μέχρι τῆς πτώσεως τοῦ Βυζαντίου. Καὶ τέλος ἡ νεωτέρα ἱστορία τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, παρὰ πᾶσαν τὴν φωτεινὴν ἀνάηψιν τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως καὶ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν γιγαντώδη ἀνδρείαν, διδάσκει ἡμᾶς ὅποιας συμφορᾶς προεκάλει ἡ διχόνοια. Διὰ τὴν διχόνοιαν ταύτην ἔγραψεν ὁ Περικινούστα-

τος Ἀδαμάντιος Κοραΐς τὰς διαφόρους καὶ πολυτίμους ἐκείνας συμβου-
λὰς πρὸς τοὺς ἀρχηγούς τῆς ἐπαναστάσεως, οἵαι αἱ διατυπούμεναι ἐν
τῇ πρὸς τὸν Ὀδυσσεῦ Ἀνδροῦτσον ἐπιστολῇ, ἐχούσῃ ὡς ἔπεται :

« Ἡ ἐπιστολή σου, νιέ τῆς Ἑλλάδος ἀγαπητέ καὶ γενναῖε τῆς Ἑλλη-
νικῆς ἐλευθερίας ὑπέρμαχε Ὀδυσσεῦ, ἐκατάβρεξε τοὺς γηραλέους ὀφθαλ-
μούς μου μὲ δάκρυα λύπης καὶ χαρῶς. Χαρῶς, ὅτι βλέπω τὰ τέκνα τῆς
Ἑλλάδος ἀγωνιζόμενα προθύμως ν' ἀναστήσωσι τὴν νεκρωμένην ἀπὸ
τὸν τύραννον Τούρκον μητέρα των' λύπης, ὅτι ὅλα τῆς τὰ τέκνα δὲν ὁ-
μοιάζουσι τὸν Ὀδυσσεῦ, ἀλλ' εὐρίσκονται τινες μεταξύ σας μὴ δυνάμενοι
νὰ καταλάβωσιν ὅτι αἱ διχόνοια, ἂν δὲν φέρωσι πάλιν τοὺς Τούρκους, δὲν
θέλουν ὅμως φέρει ποτὲ τὴν αὐτόνομον ἐλευθερίαν ἐκείνην, ἣτις χρεωστεῖ-
ται εἰς τὰ ἐκχυθέντα τίμιά σας αἵματα καὶ τὴν ὁποίαν ἐπιθυμεῖ ὅλη ἡ
Ἑλλάς. Τὸ μέγα τοῦτο κακὸν ἐγνώρισες καὶ σύ, φίλε, ὅτι πηγάζει ἀπὸ
τὰ φαρμακερὰ μαθήματα, τὰ ὅποια ὅλοι κοινῶς ἐδιδάχθημεν ἀπὸ διδα-
σκάλους ἀνόμους, τοὺς Τούρκους. Ἄν δὲν μᾶς ἐφθειραν ὅλους ἰσομέτρως,
ὅλους ὅμως σχεδὸν μᾶς ἐμπόδισαν νὰ μάθωμεν τὸ μόνον σωστικὸν τῆς
ἐλευθερίας μάθημα, τὴν δικαιοσύνην. Ποία λοιπὸν ἰατρεία τοσούτου κακοῦ;
Ν' ἀποθάνῃ μέγα μέρος τῆς παρουσῆς γενεᾶς, ὅσοι δὲν ἐμποροῦμεν
πλέον ν' ἀπομάθωμεν τὰ κακὰ μαθήματα, διὰ νὰ ἐλευθερώσωμεν καὶ
τὴν ταλαίπωρον Ἑλλάδα ἀπὸ τὸ ὀλέθριόν μας βάρος ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο
ἀρκεῖ. Ἄν ἀφήσωμεν τοὺς ἐξοπῖσω μας νέους χωρὶς παιδείαν, μέλλον
καὶ αὐτοὶ νὰ λάβωσιν ἡμᾶς τοὺς ἀνοήτους πατέρας των παράδειγμα τῆς
διαγωγῆς των. Εἶναι λοιπὸν χρεία, ὡς καὶ σύ, φίλε, τό λέγεις, νὰ παιδευθῇ
τὸ Γένος τὰ μαθήματα τῆς ἐλευθερίας, τὰ ὅποια δὲν εἶναι ἄλλα παρὰ
τὰ μαθήματα τῆς δικαιοσύνης. Ναί, φίλε Ὀδυσσεῦ, τὰ κατορθώματα καὶ
σοῦ καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίων σου κατέστησαν τὴν νεαν Ἑλλάδα ὄχι ὀλιγό-
τερον θαυμαστὴν τῆς παλαιᾶς, ὡς ἔμεινε τώρα νὰ τὴν καταστήσετε καὶ
σεβαστὴν στολίζοντες τὴν μὲ τὴν παιδείαν, ἣτις ἔχει νὰ φέρῃ τὴν δικαιο-
σύνην καὶ τὴν ἀκόλουθον τῆς δικαιοσύνης ὁμόνοιαν... Χωρὶς τὴν ἱερὰν
ταύτην ὁμόνοιαν πίστευσε τὸν γηραιὸν πατέρα σου, νιέ ἀγαπητέ, (ἐπειδὴ
μ' ἔκαμες τὴν τιμὴν νὰ ὀνομασθῆς νιός μου), ὅτι καὶ ἐὰν παρὰ τὰ ἕως
τώρα ἥρωικά σας ἀνδραγαθήματα δεῖξετε ἀκόμη ἥρωικώτερα εἰς τὸ ἐξῆς
ἄλλα, ἐὰν καὶ ἕως αὐτὴν τοῦ τυράννου τὴν καθέδραν προχωρήσωσι τὰ
ἀνίκητά σας ὄπλα, μὴν ἐλπίζετε τὴν ὁποίαν ἐπιθυμεῖτε καὶ διὰ τὴν ὁποί-
αν ἀγωνίζεσθε ἀνεξαρτησίαν... Ἐνδέχεται νὰ εὐρίσκωνται μεταξύ σας
τινές, ὄχι κακοὶ στρατηγοί, ὄχι κακοὶ πολῖται, ἀλλ' ἄνθρωποι νομίζοντες
ὅτι, ὅστις κρατεῖ ὄπλα, εἶναι καὶ ἐλεύθερος, εἶναι καὶ δυνατὸς, εἶναι καὶ
ἀσφαλής. Πλάνην μεγάλην πλανῶνται οἱ ταλαίπωροι. Μόνη ἡ δικαιο-

σύνη φέρει τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀσφάλειαν. Ἡ ἀνδρεία χωρὶς τὴν δικαιοσύνην εἶναι εὐτελὲς προτέρημα ἢ δικαιοσύνη, ἂν ἐφυλάσσετο ἀπὸ ὅλους, οὐδὲ χρεῖαν ὅλως εἶχε τῆς ἀνδρείας, ὡς ἔλεγεν ὁ ἔνδοξος καὶ μέγας στρατηγὸς Ἀγησίλαος, «οὐδὲν ἀνδρείας χρῆζομεν, ἐὰν πάντες ὦμεν δίκαιοι». Καὶ αὐτὴ τοῦ Θεοῦ ἢ παντοδυναμία ἤθελεν εἶσθαι χωρὶς ὄφελος διὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἂν δὲν ἦτον ἐνωμένη μὲ τὴν ἄπειρον δικαιοσύνην Του. (2)

ΑΛΕΞΑΡΔΡΟΣ Π. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΛΗΡΕΣ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ

Ὑπὸ τὸν τίτλον « Αἱ τεκτονικαὶ λειτουργίαι καὶ τελεταί » εἰς τὸ τεῦχος τοῦ μηνὸς Ὀκτωμβρίου παρελθόντος ἔτους (σ. 643) ἤρξατο ἡ διαπραγματεύσις τοῦ θέματος περὶ τῶν διεξαγομένων ἐν ταῖς Στοαῖς ἐκτάκτων τελετῶν, καθ' ὅρισμένους εἰδικοὺς τύπους, Αἱ τελεταὶ αὗται ἐκανονίσθησαν κυρίως πρὸς πανηγυρισμὸν γεγονότων ἀναγομένων εἰς τὸν ἐσωτερικὸν βίον καὶ τὴν λειτουργίαν τῶν Στοῶν. Τοιαῦτα δὲ γεγονότα τυγχάνουσι τὰ ἐξῆς: Ἐγκαίνια νέου τεκτονικοῦ ναοῦ, ἐγκαθίδρυσις νέας Στοᾶς, ἐγκαταστάσεις τῶν νέων ἀξιωματικῶν καὶ τέλος τὰ συμπόσια. Περὶ τῶν τεκτονικῶν συμποσίων ἐδημοσιεύθη ἐμβριθεὶς ἄρθρον εἰς τὸ τεῦχος τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου (σ. 676), ὅπερ, καίπερ ἀπορρέον ἐκ τοῦ καλάμου ἐκτάκτου συνεργάτου, ἐκρίθη πρόσφορον καὶ λίαν προσαρμοζόμενον εἰς τὴν σειρὰν καὶ ἀλληλουχίαν τοῦ σχετικοῦ περὶ τελετῶν κεφαλαίου· ὡς συνέχεια δὲ καὶ συμπλήρωσις τοῦ εὐαρέστου περὶ συμποσίων θέματος παρατίθεται καὶ τὸ κατωτέρω ἄρθρον ὑπὸ τὸν αὐτὸν τίτλον « Τεκτονικὰ Συμπόσια ».

Μετὰ τοῦτο θὰ ἐπακολουθήσῃ περαιτέρω ἡ διαπραγματεύσις τοῦ θέματος περὶ τῶν παρεπομένων ἐκείνων τελετῶν, αἵτινες ἀνάγονται εἰς γεγονότα τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν μελῶν τῆς Στοᾶς. Τοιαῦται τελεταὶ καθορίζονται, ὡς προαιρετικαί, ἢ τεκτονικῆ ἀναγνώρισις τελεσθέντος γάμου καὶ ἡ ὑπὸ τῆς Στοᾶς υἰοθεσία, ὡς λυκιδέων, ἀηλίκων υἱῶν Ἀδελφοῦ καὶ τέλος καθ'

2) Βλέπε τὸ σχετικὸν κεφάλαιον « Ὁμόνοια καὶ Δικαιοσύνη » τῶν « Πολιτικῶν Παραθέσεων » Ἀδαμαντίου Κοραῆ, παρατεθὲν εἰς σελίδα 291 τόμου 1923 καὶ σχετικὴν περὶ ἁρμονίας καὶ ἀνθρωπίνων παθῶν ὁμιλίαν τοῦ ἐπιτίμου Ὑπ. Μ. Ταξιάρχου, δημοσιευθεῖσαν εἰς προηγούμενον τεῦχος (σελ. 750).

ίερὰν ὑποχρέωσιν αἱ πένθιμοι τελεταὶ εἰς εὐλαβῆ μνήμην Ἀδελφοῦ μεταστάντος εἰς τὴν Αἰωνίαν Ἀνατολήν. Οὕτω θὰ συμπληρωθῆ τὸ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ λήξαντος ἔτους ἀρξάμενον εἰδικὸν μέρος περὶ Στοᾶς καὶ τῶν διαφορῶν ταύτης ἐργασιῶν, μετὰ τὸ προσηγηθῆν Γενικὸν μέρος περὶ τῆς ἐννοίας καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς Ἐλευθέρας Τεκτονικῆς, περιληφθῆν εἰς τὰ τεύχη τοῦ πρώτου ἔτους 1923.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς διασαφήσεως ταύτης, ἀναγκαίας διὰ τοὺς νέους Ἀναγνώστας τοῦ «Πυθαγόρου» μὴ σχόντας τὴν εὐκαιρίαν νὰ μελετήσωσι τοὺς δύο τόμους τῶν ἐτῶν 1923 καὶ 1924, ὀφείλομεν νὰ ἐξάρωμεν, ἄνευ φόβου ἀποδοτέας περιφιλαυτίας, ὅτι ὁ «Πυθαγόρας» ἐπενόησε πρωτοτυπίαν μοναδικὴν εἰς τὰ Τεκτονικὰ Περιοδικὰ ἀμφοτέρων τῶν ἡμισφαιρίων, ὅπως δι' ἀλληλουχίας ἀρθρῶν αὐτοτελῶν, ἐν εἴδει ὀλοκληρωτικῶν κεφαλαίων, ἀποτελεσθῆ ἐντὸς τετραετίας, ὡς ἐλπίζομεν, πλήρης καὶ συστηματικὴ Συγγραφή περὶ Ἐλευθέρας Τεκτονικῆς, ὡς ἔνεστι συνοπτικὴ καὶ εὐληπτος καὶ συνεπῶς προσιτὴ εἰς διανοουμένους Τεκτονοὺς οἰασθήποτε βαθμίδος διανοητικῆς ἀναπτύξεως καὶ ἔγκυκλιου προπαιδείας.

Ἡ τοιαύτη πρωτοτυπία συνεχοῦς καὶ συστηματικῆς συγγραφῆς, ἐν εἴδει ἐγχειριδίου περὶ Ἐλευθέρας Τεκτονικῆς, δι' αὐτοτελῶν καθ' ἕναστον τεύχος ἀρθρῶν, ἐπιτυχῶς ἐκτελουμένη ὑπὸ τοῦ Ἀδ. Ἀντωνίου Ἀδριανοπούλου καὶ ἕτεροι τινὲς πρωτοτυπίαὶ σκόπιμοι πρὸς βαθμιαίαν φιλοσοφικὴν μόρφωσιν καὶ ἐπικράτησιν Τεκτονικοῦ πνεύματος ἀνήγαγον τὸν «Πυθαγόραν» εἰς περιωπὴν τοιαύτην, ὥστε νὰ ἀνακηρῦσσηται ὡς ἐφάμιλλος καὶ μάλιστα ὑπέριτερος τῶν συγχρόνων Περιοδικῶν τοῦ Παγκοσμίου Τεκτονισμοῦ (1).

Ἡ Διεύθυνσις

1) Τοιαύτην τοῦλάχιστον γνώμην ἀπεφῆναντο ἐπαίοντες καὶ πολυμαθεῖς Τεκτονοὺς ὁμιλοῦντες ἐν Στοᾶς. Καὶ τὴν γνώμην ταύτην προσεπικυροῦσι κτίσεις εὐμεγεῖς, ἐκφερόμεναι διὰ πινάκων ἀδελφικῶν ἐξ Αἰγύπτου, Κύπρου Μακεδονίας καὶ ἄλλων ἑλληνικῶν κέντρων καὶ ἐνθουσιώδεις διαδηλώσεις εὐγνωμοσύνης ἐπὶ τῇ ἐπαναληφθείσῃ ἐκδόσει τοῦ «Πυθαγόρου», ὀφειλομένης πρωτίστως εἰς τοὺς πεφωτισμένους ἰδρυτὰς ταύτης τοὺς συγκροτοῦντας κατὰ Ἰανουάριον 1923 τὸ Ὀμόσπονδον Ὑπατον Συμβούλιον τῆς Ἑλλάδος.

ΤΑ ΤΕΚΤΟΝΙΚΑ ΣΥΜΠΟΣΙΑ

Εἰς τὸ τεῦχος τοῦ παρελθόντος Νοεμβρίου ἐδημοσίευσεν ὁ «Πυθαγόρας» περισπούδαστον μελέτην τοῦ φιλτ. ἀδ. Κ. Τριτοφτίδου ἀνατ. Λεμησοῦ, ἐν τῇ ὁποίᾳ οὗτος ἐξαίρει τὴν φιλοσοφικὴν καὶ ἀλληγορικὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἐνέχουν αἱ «ἀγάπαι» τῶν τεκτόνων, αἱ λαμβάνουσαι χώραν κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν δύο ἡλιοστασιῶν.

Συμπληροῦντες τὰ γραφέντα ὑπὸ τοῦ ἀδ. Τριτοφτίδου περὶ τῶν τεκτονικῶν συμποσίων, θεωροῦμεν ἀναγκαῖον νὰ προσθέσωμέν τινα περὶ τούτων, σχέσιν ἔχοντα πρὸς τὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν τὰ τεκτονικὰ ἀπὸ κοινοῦ γεύματα ἔχουν καθ' ἑαυτὰ καὶ ἀσχέτως πάσης συμβολικῆς σημασίας, τὴν ὁποίαν ἀδιαφιλονεικῆτως ταῦτα ἔχουν, σημασίας μάλιστα πολὺ βαθυτέρας πάσης ἐννοίας, τὴν ὁποίαν ἐκ πρώτης ὄψεως δυνάμεθα εἰς αὐτὰ νὰ ἀποδώσωμεν. Ἡ δὲ σημασία αὕτη ἀπορρέει ἀπὸ τὸν θεμελιώδη χαρακτῆρα, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἔχη ἡ ζωὴ παντὸς τέκτονος, ἀπὸ τὴν ἐννοίαν τοῦ **τεκτονιστὶ βιοῦν**.

Ὁ τεκτονικὸς βίος, ἡ ζωὴ τοῦ τέκτονος, δὲν εἶναι, δὲν πρέπει νὰ εἶναι, ὅμοιος πρὸς τὸν βίον τῶν ἀμνητῶν, τῶν ἀμαθῶν ἀνθρώπων. Ὁ βίος τοῦ τέκτονος δὲν πρέπει νὰ διέρχεται καθ' ἕξιν καὶ συμφώνως πρὸς τὰ πρότυπα, τὰ ὁποῖα τοῦ δίδει ἡ συνήθης κοινωνικὴ ζωὴ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ρυθμίζεται κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ πληρῶται ὁ σκοπὸς τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Καὶ τὸν ρυθμὸν τοῦτον τῆς ζωῆς του πρέπει νὰ τὸν μεταδίδῃ ὁ τέκτων καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ὥστε καὶ ὁ ὄλος ἀνθρώπινος βίος νὰ ἐξελίσσηται, διαμορφούμενος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον συμφωνότερον πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ τὰς ἀνάγκας καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Ἡ ἀρετὴ, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἐνσαρκῶνῃ καὶ πραγματοποιῆ ὁ βίος τοῦ τέκτονος, δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὰς καλὰς, τὰς εὐεργετικὰς πρὸς τοὺς ἄλλους πράξεις, ἀλλ' εἶναι ἡ τελειότης τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως κατὰ τοὺς Πυθαγορείους· εἶναι ἡ «διάθεσις ἐκεῖνη, καθ' ἣν ὡς ἄριστα διάκειται τὸ ἔχον» κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη. «Τὸ κατ' ἀρετὴν ζῆν εἶναι ταυτόσημον πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν» κατὰ Ζήνωνα τὸν Κιτιέα καὶ τοὺς λοιποὺς Στωϊκοὺς. Τὸ τεκτονιστὶ βιοῦν συνδυάζει τὴν ἀγαθοεργίαν πρὸς τὴν λατρείαν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης, καὶ τὴν εὐγένειαν τοῦ χαρακτῆρος πρὸς τὴν λεπτὴν αἴσθησιν τῶν ἀπολαύσεων τῆς ζωῆς. Ἡ στωϊκότης ἀπέναντι τῶν δυσχερειῶν καὶ τῶν θλίψεων τῆς ἀνθρωπίν-

νης ζωῆς, πρέπει νὰ συνδυάζηται διὰ τὸν τέκτονα πρὸς τὴν διαρκῆ χαρὰν, ἥτις προκύπτει ἀπὸ τὴν ἄδολον καὶ ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ μέτρου καὶ τοῦ πρέποντος ἀπόλαυσι' τῶν χαρίτων, αἵτινες περικοσμοῦσι τὸ θριαμβευτικὸν ἄρμα τῆς ζωῆς, πρὸς τὰς ὁποίας χάριτας τόσον πολὺ τυφλώττει ὁ ἄνθρωπος, ὥσπερ καθ' ἕξιν, λόγῳ ἀμαθείας καὶ διαστροφῆς τῶν αἰσθησέων του, περισσότερον πρὸς τὸν ὀργιασμὸν καὶ πρὸς τὸ πάθος.

Ὁ βίος τοῦ τέκτονος πρέπει νὰ εἶναι παιδρὸς. Ἡ παιδρότης ἀποδεικνύει ψυχικὴν ὑγιείαν καὶ φέρει περισσότερον τὴν ψυχὴν πρὸς τὰ εὐγενῆ αἰσθητά τῆς ἀδελφότητος, τῆς ἀνοχῆς, τῆς εὐπροσηγορίας, τῆς ἐγκαρδιότητος. Ἐν ᾧ ἀφ' ἑτέρου ὁ σκνθρωπὸς χαρακτήρ φέρει πρὸς τὴν ἀλαζονίαν, τὴν περιφρόνησιν τῶν ἄλλων, τὸ μῖσος, τὸν φθόνον, τὴν ἐχθρότητα καὶ στερεῖ τὸν ἄνθρωπον τῶν ὠραιότερων χαρίτων τῆς ζωῆς.

* * *

Μία τῶν ἀπολαύσεων τοῦ βίου εἶναι καὶ ἡ εὐωχία, τὸ συμπόσιον. Διὰ τῆς τροφῆς καὶ τῆς πόσεως ἀντλεῖ ὁ ἄνθρωπος ἐκ τῆς φύσεως τὰς δυνάμεις, τῶν ὁποίων ἔχει ἀνάγκην ὁ ὀργανισμὸς του διὰ νὰ λειτουργήσῃ, ἵνα ἐξυπηρετηθῇ ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς. Ἡ φύσις ὅμως ἔχει περιβάλλει μὲ τέρψιν ὅλα τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀναγκαιοῦν εἰς τὸ πνεῦμα ἵνα πληρώσῃ τὸν σκοπὸν του. Αἱ δὲ λειτουργίαι τῆς φύσεως ἔχουν οὕτως ὀργανωθῆ, ὥστε τὸ πνεῦμα λειτουργοῦν καὶ ἐξελισσόμενον νὰ τέρπηται διαρκῶς. Ἡ χαρὰ ὅθεν εἶναι στοιχεῖον τῆς ζωῆς τῶν ὄντων.

Ἡ μάσσησις οὕτω καὶ ἡ πόσις δὲν πληροῦν μόνον μίαν φυσικὴν ἀνάγκην, ἀλλὰ παρέχουν καὶ χαρὰν καὶ δύνανται νὰ καλλιεργοῦν καὶ τὴν ψυχὴν, ὅχι μόνον ὑπὸ τὴν ἔσπιν τῆς αἰσθητικῆς ἀπολαύσεως τῆς γεύσεως, ἀλλὰ καὶ διότι δίδουν ἀφορμὴν εἰς μίαν ψυχικὴν ἐκλυσιν αἰσθημάτων.

Τὰ τεκτονικὰ συμπόσια, ἀντιθέτως πρὸς τὰς ἀπόψεις ἄλλων συστημάτων, ἔχουν τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι τι ἄξιον πολλοῦ σεβασμοῦ, οὕτινος αἱ ἐκδηλώσεις βοηθοῦν τὴν ἐξέλιξιν τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τοῦ πνεύματος καὶ διὰ τοῦτο διεξάγονται ὑπὸ τύπον λειτουργίας καὶ συνδυάζονται πρὸς τὰ φυσικὰ ἐκείνα φαινόμενα, ἅτινα ἀποτελοῦν σταθμοὺς εἰς τὴν ζωὴν τῆς ὅλης γήϊνης φύσεως. Ἡ ἐκδήλωσις δὲ σεβασμοῦ πρὸς τὰς λειτουργίας τῆς ζωῆς, συνδυαζομένη πρὸς τὸν ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων φαινομένων τῆς φύσεως, ἀποτελεῖ τὰς βάσεις τῶν φιλοσοφικῶν ἀντιλήψεων τοῦ τεκτονισμοῦ τὰς ἀναλυόμενας εὐρύτερον ἰδίως εἰς τὰς ἀνωτέρας βαθμίδας τοῦ φιλο-

σοφικοῦ τεκτονισμοῦ. Ὁ δὲ συμβολισμὸς τῆς τραπέζης τῶν τεκτόνων δικαίως ἀναφέρεται ἀλληγορικῶς εἰς τὴν τροφοδοτήσιν τοῦ πνεύματος διὰ τῶν δυνάμεων ἐκείνων, διὰ τῶν ὁποίων τοῦτο δύναται νὰ δοῦν καὶ καθίσταται ἰσχυρὸν ἐν τῇ φύσει.

*
* *

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι αἰσθάνονται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον τὰς ἡδονὰς τῆς τραπέζης καὶ ὅλοι ἀπολαμβάνουν τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν τῆς καλῆς συναναστροφῆς εἰς μίαν ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων συνεστίασιν. Ἡ τεκτονικὴ ὁμῶς ἀντίληψις διδάσκει πῶς κατὰ τὴν διαρκείαν τῶν ἀπὸ κοινοῦ γευμάτων δυνάμεθα νὰ κάμωμεν χρῆσιν τῶν ἀγαθῶν τῆς ζωῆς καὶ νὰ εἴμεθα συγχρόνως ἀπλοῖ, ἀγαθοὶ καὶ σοφοί, ἵνα ζῶμεν εὐτυχεῖς.

Ἡ ἔξωτερικὴ λάμψις, ἡ ἐπιτήδευσις, ἡ πληθώρα ἀγαθῶν, ἡ ἡδυσθένεια δὲν ἔχουν καμμίαν θέσιν εἰς τὰ τεκτονικὰ γεύματα. Ἡ δὲ μέθη, αἱ χυδαιότητες καὶ ὁ ὄργισμὸς καταβιβάζουν αὐτὰ κάτω καὶ τῶν βεβήλων συμποσίων. Ἀπ' ἐναντίας εἰς ταῦτα βασιλεύει ἡ λιτότης, ἡ φυσικὴ ἀπλότης, ἡ εὐχάριστος διάθεσις, ἡ λεπτὴ εὐθυμία, ἡ ὁμηλικιότης, ἡ ἀδελφικὴ διαχυτικότης. Διότι ἡ φυσικὴ ἀντίληψις τῶν ἀπολαύσεων τῆς ζωῆς, θέτει τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν, οὐχὶ εἰς τὴν γαστριμαργίαν καὶ τὴν κραυαλίαν, ἀλλ' εἰς τὴν ἡρεμον καὶ τερπνὴν ἱκανοποίησιν τῆς ψυχῆς.

Τοιαύτη ὁμῶς φιλοσοφικὴ καὶ αἰσθηματικὴ ἀντίληψις τῶν ἀπολαύσεων τῆς ζωῆς δὲν δύναται ν' ἀναπτυχθῆ, εἰμὴ εἰς περιβάλλον ἀποτελούμενον ἐκ πνευματικῶν ἀνθρώπων, οἳ εἶναι οἱ τέκτονες. Τὰ γεύματα ὁμῶς τῶν τοιούτων ἀνθρώπων δὲν κοσμοῦν μόνον οἱ καρποὶ τῆς Μητρὸς Γῆς, καὶ ὁ χυμὸς τῆς σταφυλῆς, ἀλλὰ καὶ τὰ δῶρα τῶν Μουσῶν καὶ τὰ προϊόντα τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Τὰ γεύματα ταῦτα κοσμεῖ σπινθηροβόλος εὐφυΐα, αἴσθησις τοῦ καλοῦ καὶ ἐκδήλωσις μεγάλων ἰδεῶν καὶ μεγάλων αἰσθημάτων. Τὰ ὑψηλότερα θέματα ἀπασχολοῦν τοὺς ὁμοτραπέζους καὶ ἀνυψοῦσιν αὐτοὺς εἰς ὑψηλότερας σφαίρας τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως. Ἡ ἀβρότης τῶν τρόπων, ἡ εὐγένεια καὶ ἡ λεπτότης τῶν πρὸς ἀλλήλους αἰσθημάτων ἀναπτύσσουν τόσον τὴν ἀντίληψιν τῆς ἀδελφότητος καὶ τῆς ἀλληλεγγύης ὅσον οὐδεμίαν θεωρητικὴν διδασκαλίαν. Τὰ δὲ τεκτονικὰ γεύματα οὕτω διεξαγόμενα διαιωνίζουσιν τὰ συμπόσια τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, τὰ ὁποῖα

τόσον παραστατικῶς περιέγραψαν ὁ Πλούταρχος (1) καὶ ὁ Πλάτων

* *

Εἶναι λυπηρόν, ὅτι αἱ κοινωνικαὶ περιστάσεις, αἱ ἐκ τοῦ πολέμου δημιουργηθεῖσαι δυσχέρειαι τοῦ βίου καὶ αἱ βιωτικαὶ μέριμναι δὲν ἐπιτρέπουσιν εἰς τοὺς συγχρόνους τέκτονας νὰ τελῶσιν τόσον συχνά, ὅσον ἔδει, τὰς ἀγάπας των, ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῶν ὁποίων τόσον πολὺ ζημιῶνται.

Ἄς εὐχηθῶμεν, καὶ ἅς ἐλπίσωμεν, ὅτι οἱ Ἕλληνες τέκτονες συναισθανόμενοι τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησαν καὶ εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους αἱ δυσχέρειαι καὶ αἱ ἀνάγκαι τῆς συγχρόνου κοινωνικῆς ζωῆς, θὰ περιστεῖλωσι τὰς δυνάμεις των καὶ θὰ ἐργασθῶσι κατὰ τὸ δυνατὸν αὐτοῖς, ὥστε νὰ ἐπέλθῃ οὐθιμίσις τῶν σχέσεων τῶν ἀνθρώπων καὶ τοῦ κοινωνικοῦ βίου τοιαύτη, ὥστε καὶ ἡ χαρὰ νὰ εἶναι προσιτὴ εἰς πάντα ἄνθρωπον καὶ αὐτοὶ νὰ εὐρεθῶσιν εἰς θύσιν νὰ τελῶσι τὰ φιλοσοφικὰ αὐτῶν συμπόσια, εἰ δυνατόν, μεθ' ἑκάστην αὐτῶν συνεδρίαν.

ΑΝΤ. ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ 31.

ΑΡΘΡΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ ΤΕΚΤΟΝΩΝ

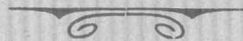
Πολλάκις ἐλάβομεν ἀφορμὴν, ὅπως ἐκδηλώσωμεν ἐξειδικασμένας συμπαιδείας πρὸς τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὸν ἐκεῖ ἀκμάζοντα τεκτονισμόν, ὅστις ἀνεκαθῆν συνεδέετο ἀρρήκτως μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ. Καὶ τοῦτο, διότι τὸ παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ καὶ τῷ Ἀμερικανικῷ λαῷ ἔμφυτον πνεῦμα τῆς ζειδύρου ἐλευθερίας συνετέλεσε τὰ μάλιστα πρὸς σύσφιξιν τῶν δύο τούτων ἔθνων: Ἀποτέλεσμα τῶν σχέσεων τούτων ἦτο πρὸς τοῖς ἄλλοις Ἄρον ὅτι τὰ συμβούλια τῆς Βορείου καὶ Νοτίας δικαιοδοσίας τῆς Ἀμερικῆς ἐν τοῖς πρώτοις ἀνεγνώρισαν κατὰ τὴν σύστασίν του τὸ ἐν Ἑλλάδι Ὑπάτου Συμβούλιον, πρωτοστατοῦντος τοῦ Ὑπάτου Ταξιάρχου κραταιοτάτου ἀδ. Ἀλβέρτου Πάικ. Βον αἱ ἐξαιρετικαὶ τιμαί, ἅς ἀπένειμαν εἰς τὸν Ἕλληνα ἀντιπρόσωπον κραταιὸν ἀδ. Ἀλεξανδρόπουλον κατὰ τὴν δευτέραν διεθνή συνδιάσκεψιν τῆς Βασιγκτόνης. Γον ἡ ἐν Ρώμῃ εἰς τὸ διεθνὲς Τεκτονικὸν

[1] Πλούταρχου. Λυκοῦργος XII 15. «Εἰς δὲ τὰ συσσίτια καὶ παῖδες ἐφοίτων, ὥσπερ εἰς διδασκαλεῖα σωφροσύνης ἀγόμενοι, καὶ λόγων ἡγερώωντο πολιτικῶν καὶ παιδευτὰς ἐλευθερίας ἑώρων, αὐτοὶ τε παίζουσιν εἰθίζοντο καὶ σκώπτειν ἄνευ βωμολοχίας.

Συνέδριον ἀποδειχθεῖσα ἀγαστή σύμπνοια τοῦ Ἑλληνοῦ καὶ Ἀμερικανοῦ ἀντιπροσώπου κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς πενηκονταετηρίδος τῆς Ἰταλικῆς ἐνώσεως, διότι τῆς τεκτονικῆς διαδηλώσεως, ἣτις ἐγένετο ἀπὸ τοῦ μεγάρου εἰς τὴν Posta Breskia μόνον οἱ δύο οὗτοι ἀντιπρόσωποι μετέσχον, μεταβάτες ὁμοῦ. Εἶτα δὲ μετὰ τὸν λόγον τοῦ Ἰπ. Μ. Ταξ. Παν. Δ. Καλογεροπούλου ἀνευφημήθησαν ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Ἀμερικὴ ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν ἀδελφῶν μας. Δ^{ον} Αἰ ἐνέργειαι καὶ οἱ ἄτρυτοι κόποι καὶ θυσίαι, ἃς κατέβαλλον ὁ τεκτονισμὸς καὶ τὰ ἐκ παραλλήλου ἐργαζόμενα σωματεῖα τῆς Προσβείας τῶν Φίλων, τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, τῆς Near East Relief κ. λ. π. πρὸς ἀνακούφισιν, περιθάψιν, καὶ στέγασιν τῶν ἐν Ἑλλάδι προσφύγων ὡς καὶ ἀπελευθέρωσιν τῶν αἰχμαλώτων κ. λ. π. Αἶ ὅλα ταῦτα ὁ τεκτονισμὸς εὐγνωμονῶν ἐδεξιώθη τὴν Ἀμερικανικὴν Προσβείαν τῶν Φίλων καὶ ἀπένειμεν εἰς τοὺς ἡγέτας αὐτῆς τὰς ὑψίστας τῶν τεκτονικῶν τιμῶν. Καὶ ὁ «Πυθαγόρας» ἐναμίλλως δράττεται πάσης εὐκαιρίας ὅπως γνωρίσῃ τοῖς ἀδελφοῖς εἴτε δι' ἄρθρων, εἴτε δι' εἰδήσεων, εἴτε διὰ βιβλιοκρισιῶν πᾶσαν τὴν ἐν Ἀμερικῇ τεκτονικὴν κίνησιν καὶ ἐπὶ πλέον ἔγνω, ἵνα μεταφέρῃ ἐνίοτε εἰς τὰς στήλας αὐτοῦ κατὰ μετάφρασιν ἄρθρα δημοσιευόμενα εἰς Ἀμερικανικὰ τεκτονικὰ Περιοδικά, πρὸς μείζονα πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν. Τὴν πρὸς τοῦτο ἐπιτολὴν τῆς Διευθύνσεως εὐχαρίστως ἀποδεχθεὶς, ἐθεώρησα ὅτι ὁ «Πυθαγόρας», ἐγκαινίζων τὴν ἐκτέλεσιν τῆς εἰρημένης εὐτυχοῦς ἐμπνεύσεως, ὧφειλε πρωτίστως νὰ καταστήσῃ γνωστὸν εἰς τοὺς Ἑλληνας Τέκτονας ἄρθρον, κατ' αὐτὰς δημοσιευθὲν ἐν ἐγκρίτῳ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Τεκτονισμοῦ Περιοδικῷ παγκοσμίου διαδόσεως καὶ φήμης, ὅπερ πραγματευόμενον μετὰ βαθείας ψυχολογικῆς διαγνώσεως περὶ τοῦ ἐν Ἑλλάδι Ἐλευθέρου Τεκτονισμοῦ ὀφείλεται εἰς τὴν δεξιὰν γραφίδα τοῦ γνωστοῦ παρ' ἡμῖν διατρεποῦς Τέκτονος, ἐνδοξ. Ἀδ. Ἰουλίου Ἐίμου (Ulius S. Amos 33.)

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Π. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατὰ πιστὴν μετάφρασιν παρατίθεται ἀμέσως κατόπιν.

Ο ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

«Πρώτοι τῶν ἀναδημιουργῶν τῆς
Ἑλλάδος ἔσονται οἱ τέκτονες»

Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι ἀνυψώθη τὸ λάβαρον τῆς Ἐλευθερίας. Ἐν Ἀθήναις ἡ δημοκρατία ἐγεννήθη. Διὰ τῶν Ἑλλήνων ἡ τέχνη, ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ αἰσθητικὴ ἐξηπλώθησαν ἀνὰ τὰς Ἑλληνικὰς χώρας. Ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλῶσσῃ ἡ ἱερά βίβλος ἐγράφη καὶ δύο Ἕλληνες· ὁ **Κύριλλος** καὶ ὁ **Μεθόδιος** μετέδωκαν τὸν Χριστιανισμὸν εἰς Μικρὰν Ἀσίαν, Ρωσσίαν, Βουλγαρίαν, Σερβίαν, Βόρειαν Ἀφρικὴν καὶ Τσεχοσλαβικίαν. Κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν οἱ Ἕλληνες ἀφιέρωσαν τὸν βίον των εἰς τὴν παιδείαν, τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν θρησκείαν. Ταῦτα πάντα ἡ ὑφήλιος ὀφείλει εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ νέος Ἕλλην εἶναι ἀναπαραγωγὴ τοῦ ἀρχαίου Ἕλληνοσ. Παρὰ πάντα δὲ τυχὸν ἰσχυρισμὸν περὶ τῆς ξενικῆς ἐπιρροίας ἐπὶ τοῦ Ἕλληνοσ, ἕνεκα τῶν ἀλλεπαλλήλων ἐπιδρομῶν κατὰ τῆς χώρας αὐτοῦ ἢ Ἑλληνικῇ γλῶσσᾳ καὶ αἱ Ἑλληνικαὶ παραδόσεις μένουσι ζωνταναί.

Ἐν Ἑλλάδι ὁ ἡττηθεὶς ἐγένετο νικητὴς. Ἡ ἠθικὴ, ἡ θρησκεία, τὸ λεκτικὸν καὶ τὰ πλεονεκτήματα τῶν Ἑλλήνων κατενίκησαν τὸν ἐπιδρομέα. Ὁ πέπλος τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδοσ ἐπεκάλυψε πάσας τὰς γενεάς, διότι ἡ παιδεία καὶ ἡ θρησκεία ἀπεδείχθησαν ἀνώτερα τοῦ ξίφουσ ὄπλα κατὰ τῶν βαρβάρων, οἵτινες οὐδέποτε ἠδυνήθησαν νὰ ἐξοντώσωσι λαὸν ἀληθῶσ πολιτισμένον.

Ὡσ δὲ τὸ παρελθὸν τῆσ Ἑλλάδοσ προκαλεῖ τὸν θανατισμὸν καὶ τὸν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν, οὕτω καὶ ἡ ἀμέσωσ προηγηθεῖσα τῆσ παρούσησ ἐποχὴ ὡσ καὶ αὐτὸ τὸ νῦν παρὸν αὐτῆσ δέον νὰ ἐφελκύσῃ τὴν ἡμετέραν συμπαίθειαν, διότι ἡ νεωτέρα Ἑλλὰσ δεσμία ἐπάλαισε, συνετρίβῃ, κατεσφάγη καὶ ὑπεδουλώθη, ἀλλὰ μικρὸν κατὰ μικρὸν διὰ θυσιῶν ἀνηκούστων ἠλευθέρωσέ τινασ τῶν χωρῶν τῆσ. Νῦν κατάκειται καθημαγμένη, ἀλλὰ δὲν ἀποθαρρύνεται. Τοιαύτη τραγωδία ἤθελε κατασυντρίψῃ ἄλλον λαόν, εἰσ τὸν Ἕλληνα ὁμῶσ ἐνέπνευσε σκυθρωπὴν ἀποφασιστικότητα, ὅπως τώσῃ ἑαυτὸν ἀγωνιζόμενος καὶ κατὰ διχονοιῶν σχεδὸν ἀπιστεῦτων.

Εἰσ τῶν μεγάλων παραγόντων ἐν τῇ ἀποκαταστάσει τῆσ Ἑλλάδοσ εἶναι ὁ Τεκτονισμὸσ, διότι τὸ τάγμα, διδάσκον ἀλληλεγγύην, περιστολὴν

τῶν παθῶν καὶ τὰς ἄλλας λίαν γνωστὰς τοῖς τέκτοσιν ἀρχάς, ἐνθαρρύνει, ἐμπνέει καὶ ἡγεῖται.

Εἰς χώραν, ἐν ἣ εἶναι φυσικόν, ὅπως ἡ πολιτικὴ ἀποτελεῖ μέγα μέρος τοῦ βίου ἐν τῇ συζητήσει, ἐν τῇ ἀγωγῇ, ἐν τῇ πρακτικῇ, ἐν τῇ ζωῇ καὶ τῷ θανάτῳ θὰ προσεδοκᾶτο ὅτι, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μέρος ὁ τεκτονισμὸς θὰ ἐπεδίδετο εἰς τὴν πολιτικὴν. Ἐν Ἑλλάδι ὅμως τοῦναντίον συνέβη. Παρὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον, ὁ ὁποῖος ἐμψίνετο, παρὰ τὴν πικρίαν τῆς πολιτικῆς διαμάχης, καθ' ἣν καὶ αἱ οἰκογένειαι ἦσαν διηρημέναι, οἱ τέκτονες εἶχον ἐπιζήλωσ διατηρήσῃ τὰ θέσμια καί, ὅταν συναντῶνται ἐν τῇ στοᾷ καὶ ἀλλαχοῦ, ὁμιλοῦσι πρὸς ἀλλήλους περὶ τῶν ἐν τῇ ὁδῷ συμβαινόντων ἀλλὰ πᾶσα ἀπόπειρα πρὸς εἰσαγωγὴν πολιτικοῦ θέματος ἐν τῇ Στοᾷ εἶται ἀποκεκλεισμένη μέχρι τῆς στιγμῆς.

Τὸ τάγμα ἀπολαύει μεγάλης ὑπολήψεως ἐν Ἑλλάδι, τοῦτο δ' εἶναι φυσικόν εἰς χώραν, ἐν ἣ ὁ πολιτισμὸς, ἡ ἐπιστήμη, ἡ τέχνη καὶ ἡ θρησκεία ἀποτελοῦσι μέγα μέρος τῆς καθημερινῆς συνομιλίας καὶ τῶν μελετῶν τῶν σπουδαστῶν. Τὰ Ἑλευσίνια μυστήρια καὶ αἱ πολλαὶ λατρεῖαι τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος παρεσκεύασαν τὸν λαόν, ὅπως σέβηται ἐταιρείας, αἵτινες ἔχουσιν ὡς δόγμα τὴν διακανόνισιν τοῦ βίου καὶ τὴν σπουδὴν τῆς τέχνης καὶ τῆς ἐπιστήμης. Ἡ δήλωσις αὕτη δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς προερχομένη ἐξ ἀνδρὸς ἀγνωστοῦ τὴν φοβερὰν ἐπιρροήν, ἣν ὁ ἀρχαῖος βίος καὶ αἱ περὶ αὐτοῦ ἰδέαι ἀσκοῦσιν ἔτι εἰς τὰς καθημερινὰς σκέψεις, ἀλλ' ὀφείλει τις νὰ ἐνθυμῆται ὅτι ἡ εἰδωλολατρεία, καίτοι κατενικήθη ὑπὸ τοῦ χριστιανισμοῦ, ἐπιζῆ καὶ σήμερον ἐν ταῖς παραδόσεσι καὶ τῇ ἱστορίᾳ, ἐν τοῖς ἐθίμοις καὶ ταῖς τελετουργίαις πολλῶν μερῶν. Καὶ εἰς τὰς δεισιδαιμονίας αὐτὰς τῶν ἀγραμμάτων ἡ ἀρχαία θρησκεία δύναται ἀκόμη νὰ μελετηθῇ. Ἡ δεισιδαιμονία τῆς βασκανίας ἀναζητητέα ἐν τῇ ὀλεθρίᾳ ἐπιρροῇ τῆς Μεδούσης. Αὐτοὶ δὲ οἱ ποιμένες λέγουσιν, ὅταν ἔχωσι διάθεσιν, παραμύθια Δρυάδων καὶ Νυμφῶν. Ὁ γέρον Χάρων ἐξυμνεῖται ἐν τῇ ἱστορίᾳ καὶ τῇ ποιήσει καὶ ποτε ἐν τῇ νήσῳ Τήνῳ ἐδίδοτο εἰς τοὺς νεκροὺς νόμισμα, ὅπως πληρώσῃ τὰ λημβουχικὰ τοῦ διὰ τῆς Στυγὸς πλοῦ τῶν.

Ἑκκλησις πρὸς τοὺς Ἕλληνας

Πρὸς τῇ δεισιδαιμονίᾳ οἱ πεπαιδευμένοι πράγματι κατανοοῦσι καὶ ἐκτιμῶσι τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὰς λατρεῖας τῶν ἀρχαίων. Συνεπῶς τὰ ὑψηλὰ ἰδεώδη καὶ ἡ ἔντιμος ἱστορία τοῦ τεκτονισμοῦ ἐξεγείρουσι τὴν φαντασίαν τοῦ Ἕλληνο.

Ὁ Ἕλληνας τέκτων οὐδὲν ἄλλο ἐπιθυμεῖ ἢ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀμερικαν-

νοῦ ἀδελφοῦ του ἀναγνώρισιν. Αὐτὸς τηρεῖ πάντα τὰ παλαιὰ θέσμι-
'Η βίβλος εὐρίσκεται πάντοτε ἐπὶ τοῦ βωμοῦ. Τὰ μεγάλα καὶ τὰ μικρὰ
φῶτα εἶναι τὰ αὐτὰ τοῖς ἡμετέροις, ἡ διοικοῦσα Μεγάλη Στοὰ ὀνομά-
ζεται **Μεγάλη Ἀνατολή** καὶ διαφέρει μόνον κατ' ὄνομα, καθό-
σον ἡ δικαιοδοσία της ἐκτείνεται ἐπὶ τῶν συμβολικῶν βαθμῶν
καὶ μόνον ἐπὶ τούτων.

Τὸ Ὑπατον Συμβούλιον τοῦ 33ου τῆς Ἑλλάδος ἀναγνώ-
ρίζεται ὑφ' ὄλων τῶν τακτικῶν Ὑπάτων Συμβουλίων τῆς ὑφη-
λίου περιλαμβανομένου κατὰ συνέπειαν καὶ τοῦ μητρικοῦ συμβουλίου.
Σύγκειται ἐξ ἀνδρῶν ἀνεγνωρισμένων ὡς προϊσταμένων Ἑλ-
ληνικῶν ὑπηρεσιῶν, ἐν αἷς μετὰ ζήλου ὑπηρετοῦντες ἀφιε-
ροῦσι τὸ ὑπόλοιπον τοῦ χρόνου των εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ
ναοῦ. Τοῦ Ὑπάτου Συμβουλίου ἡγεῖται ὁ Παναγιώτης Δ. Κα-
λογερόπουλος ἀνὴρ μορφώσεως καὶ προτερημάτων, ἀναγνωριζόμενος
δὲ ὡς αὐθεντία ἐπιστημονική, προϊσταται τῆς Ἐταιρείας τῶν Βυζαν-
τινῶν σπουδῶν, ὡς καὶ ἄλλων Ἐταιρειῶν, ὡς τῆς Γεωγραφικῆς κτλ.
Εἶναι δὲ ἡγέτης ἐμπνευσμένος καὶ πρὸς τοῦτο καταβάλλει θυσίας. Ἐκτός
τῆς πρὸς τὴν ἐλευθέραν τεκτονικὴν ἀφοσιώσεως ὁ ἀδ. Καλογερόπου-
λος τρέφει στοργὴν πρὸς τὴν πατρίδα τοῦ Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀμερικὴν.
Αἱ διαλέξεις του περὶ Ἀμερικῆς καὶ Ἀλβέρτου Πάικ εἶναι εὐρέως
διαδεδομέναι καὶ ὁ θαυμασμός του πρὸς τὰ δύο ταῦτα ἔθνη εἶναι γνω-
στὸς ἀνὰ τὴν χώραν.

Ἄλλος τύπος σημαίνων πολὺ ἐν τῇ χώρᾳ καὶ ἰδίως ἐν τῷ τάγματι
εἶναι ὁ **Μιχαὴλ Μαυροκορδάτος**, ἀριστοκρατικῆς καταγωγῆς, καίτοι
δημοκρατικῶν τάσεων. Ἡ ἰκανότης του καὶ τὰ πλεονεκτήματά του κα-
θιστῶσιν αὐτὸν λίαν ἐπιθυμητὸν ὡς πρεσβευτὴν ἐν ταῖς Ἠνωμέ-
ναις Πολιτείαις, ὅπερ οὐδαμῶς εἶναι ἀπίθανον. Ὡς οἱ πλεῖστοι τῶν
ἐκ γεννήσεως καὶ ἰκανότητος διακρινόμενων προσωπικοτήτων, εἶναι θερ-
μὸς θαυμαστῆς τῆς Ἀμερικῆς καὶ διὰ τῆς ἐπιρροῆς του κατώρθωσε μία
ἡδὸς νὰ λάβῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἱεροῦ **John R. Mott** γενικοῦ γραμματέως
τῆς διεθνοῦς ἐπιτροπῆς τῆς Χριστιανικῆς ἀδελφότητος τῶν
νέων τῆς Β. Ἀμερικῆς καὶ ἐτέρα τοῦ ἀξιολόμου Κυρίου Ἐρρίκου
Morgenthau, πρώην πρεσβευτοῦ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς
Ἀμερικῆς ἐν Τουρκίᾳ. Τὸ Ἀμερικανικὸν γόητρον ὀφείλει
πολλὰ εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν τεκτονισμόν, ὑφ' ὧν
λατρεύονται τὰ ὀνόματα τοῦ Washington καὶ τοῦ Ἀλβέρτου
Πάικ.

Ἡ Ἑλληνικὴ ὀρθόδοξος ἐκκλησία, ἣτις εἶναι ἡ ἐπίσημος θρησκεία

σκεία τοῦ κράτους, ὀνόματι μόνον ἀντιτιθεμένη εἰς τὸν τεκτονισμόν, ἐργάζεται παραλλήλως αὐτῷ ἐκ τῆς ἄλλης πλευρᾶς. Πολλοὶ ἱερεῖς καὶ ἐπίσκοποι διατελοῦσι μέλη τοῦ τάγματος καὶ εἶναι γνωστὸν ὅτι πατριάρχαι ὡσαύτως καταλέγονται μεταξύ τῶν λαβόντων τὸν ὑψηλὸν τίτλον τοῦ τέκτονος.

Ρητέον ὅμως ὅτι τινὲς δὲν κατανοοῦσι τὸν τεκτονισμόν καὶ συγγέροντες αὐτὸν πρὸς τὴν μεγάλην Ἀνατολὴν τῆς Γαλλίας ὑποθέτουσιν ὅτι πάντες εἴμεθα ἄθεοι, μολονότι ἡ ἰδέα αὕτη βαίνει ταχέως διαλυομένη, διότι τὰ ὀνόματα τῶν ἀποτελούντων τὴν ἀδελφότητα καὶ κατεχόντων ὑψηλὰς θέσεις ἐν τῇ κοινωνίᾳ καθίστανται ὁσημέραι γνωστά. Ἐν τῇ μελλούσῃ μονίμῳ ἀποκαταστάσει τῆς Ἑλλάδος δεόν νὰ σημειωθῇ ὅτι οἱ κυριώτεροι ἀναδημιουργοὶ αὐτῆς ἔσονται οἱ Ἕλληνες τέκτονες καὶ θὰ ἦναι εὐτυχεῖς οἱ Ἀμερικανοὶ ἀδελφοί των, ἐὰν δαψιλῶς ἀπονεύωσι τὰς συμπαθείας των εἰς τὸν μέγαν τοῦτον λαόν, εἰς ὃν τοσαῦτα ὀφείλομεν. Ὡς ἐλαχίστην δ' ὑπηρεσίαν δυνάμεθα σήμερον νὰ παράσχωμεν τοῖς Ἑλλησι παροτρύνοντες τὰς διαφόρους Μεγάλας Στοάς μας ὅπως ἀναγνωρίσωσι τὸν Ἑλληνικὸν συμβ. τεκτονισμόν καὶ, ἂν ὑπάρχη ἀμφιβολία τις, ἐπιτροπεία ἐξ Ἀμερικῆς θὰ ἦναι ἐγκαρδίως εὐπροσδεκτος καὶ θὰ τύχη ὑποδοχῆς ἀπαραιμίλλου.

Η ΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΡΗΤ. ΤΗΣ ΣΤ. ΨΗΛΑΝΤΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Δ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΓΕΝΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ ΤΩΝ ΑΞΙΩΜ.

Μεταξὺ τῶν ἐλευθέρων Τεκτόνων ὀφίστανται πάντοτε διαφοραὶ τινες ἀντιλήψεων περὶ τῆς σκοπιμωτέρας τεκτονικῆς ἐργασίας. Καὶ παρ' ἡμῖν συζητεῖται μέχρι τοῦδε τὸ ζήτημα τῆς κατευθύνσεως τῆς τεκτονικῆς δράσεως.

Τινὲς, εὖς δυνάμεθα ἴσως νὰ ὀνομάσωμεν ὀρθοδόξους, περιορίζουν τὴν τεκτονικὴν δράσιν ἐντὸς τῶν καθαρῶς τεκτονικῶν ἐργασιῶν, ἀποβλέποντες ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν βελτίωσιν καὶ ἐξύψωσιν τοῦ ἀτίμου καὶ τὴν τελειότητα τῆς ἀνθρωπότητος διὰ τῆς καλλιέργειας καὶ δι-

αδόσεως φιλοσοφικῶν θεωριῶν, τὰς ὁποίας κρίνουν ὡς τὸ κυριώτερον στοιχεῖον τῆς τεκτ.· μαθήσεως, καὶ διὰ τῆς διδασκαλίας φιλοσοφικῶν συστημάτων (φιλοσοφικός τεκτονισμός). Τινὲς δέ, οὐδὲ δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν μεταρρυθμιστὰς, χωρὶς νὰ παραμελοῦν τὴν αὐστηρὰν τυπικὴν καὶ συμβολικὴν ἐργασίαν, καθὼς καὶ τὴν φιλοσοφικὴν διδασκαλίαν, ἐπεκτείνουν τὴν δρᾶσιν τοῦ τεκτ.· καὶ ἔξω τῶν Στοῶν, εἰς ζητήματα ἐνδιαφέροντα ἀμεσώτερον τὴν βέβηλον κοινωνίαν (πρακτικὸς ἢ πολιτικὸς τεκτονισμός) καθιστῶντες ἀμέσως ἀποτελεσματικὴν τὴν τοιαύτην δρᾶσιν.

Δὲν ὀμιλῶ περὶ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι κατατρέβονται εἰς τὴν αὐστηρὰν καὶ ξηρὰν τυπικὴν ἐργασίαν, ἢ ὁποία εἰς αὐδὲν θετικὸν ἀποτέλεσμα ἄγει, καὶ οἱ ὅποιοι, δυστυχῶς, ἀποτελοῦν τὸν μεγαλύτερον ὄγκον εἰς τὴν Ἐλλάδι τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ἡμετέρα Στοά, ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της, χωρὶς ν' ἀφίσταται καθόλου ἀπὸ τὰς τεκτ.· παραδόσεις, ἔταμε τὴν δευτέραν ὁδόν, καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν παρά, εὐθὺς μετὰ τὴν ὀπωσδήποτε κατασίγασιν τοῦ παγκοσμίου ἐξωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ἐσωτερικοῦ σάλου, νὰ διαγράψῃ πρόγραμμα ἐργασίας, ἀντάξιον τοῦ παρελθόντος της.

Ὁ τεκτονισμὸς, ἀγ.· ἀδ.· ὡς σύστημα, διέρχεται, ὅπως καὶ εἰς τὴν βέβηλον κοινωνίαν σήμερον τὰ διάφορα πολιτικά, κοινωνικά καὶ θρησκευτικὰ συστήματα, κρίσιν.

Ἐνεκα τούτου, ὅλα τὰ ἀναφερθέντα συστήματα τείνουν νὰ συγχρονισθοῦν καὶ νὰ προσαρμοθοῦν εἰς τὰς ἀνάγκας, τὰς ὁποίας πρόκειται νὰ ἐξυπηρετήσουν, δια νὰ μὴ ἐξαφανισθοῦν.

Διὰ τὸν τεκτονισμὸν εἶναι πολὺ εὐκολώτερον νὰ διαφύγῃ τὴν κρίσιν αὐτὴν. Διότι ὁ τεκτονισμὸς εἶναι ἀνώτερον σύστημα· ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν συνάντησιν ὄλων τῶν ὑψηλῶν συνειδήσεων καὶ τάσεων καὶ ἡ πρωτίστη ἀρχή, τὴν ὁποίαν διακηρύσσει, εἶναι ὁ ἀνθρωπισμὸς τῆς ἠθικῆς του.

Κατορθώνει νὰ εὐρίσκηται ὑπεράνω τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ πολιτικοῦ πνεύματος καὶ τοιουτοτρόπως βλέπομεν τὸ ὠραῖον φαινόμενον ἀνθρώπων ὄλων τῶν πολιτικῶν, φιλοσοφικῶν καὶ θεολογικῶν ἰδεῶν νὰ συνέρχωνται, ὅπως ἀνταλλάξουν εἰλικρινεῖς γνώμας, συζητήσουν ἀπὸ διαφόρων ἀπόψεων τὰ ἐπίκαιρα ζητήματα καὶ ἐπιδοθοῦν ἀπὸ κοινοῦ εἰς φιλανθρωπικὰ ἔργα ἐπὶ τῇ βάσει ἀμοιβαίας καὶ πλήρους ἀνεξαρτησίας.

Ἐπεξεργάζεται ἰδέας δι' ὄλον τὸν κόσμον, χωρὶς νὰ ἐπιφυλάσῃ εἰς ὄρισμένους τινὰς ἰδιαιτέρας ἀληθείας· δὲν ἀνήκει εἰς κανὲν κόμμα

και ἐπιζητεῖ τὴν ἀλήθειαν. Ζητεῖ νὰ ἐνώσῃ τοὺς ἀνθρώπους με-
κοινὰς σκέψεις και νὰ προσαρμόσῃ ἐνιαίαν δι' ὅλους ἠθικὴν, ἀνεξαρ-
τήτως φυλῆς, θρησκείας ἢ πολιτικῶν πεποιθήσεων.

Δὲν ἀντιτίθεται εἰς τὸν ἐθνισμόν, ἀλλὰ τὸν προσανατολίζει πρὸς
ἰδανικὸν ἀνθρωπινώτερον, εὐρύτερον, διεθνές.

Εἶναι δεκτικὸς ἐξελίξεως. πάντοτε σύμφωνος μὲ τὰς παρούσας
ἀνάγκας και ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὰς προόδους τῆς ἐπιστήμης, διὰ νὰ κα-
ταστήσῃ τὸ ἰδανικὸν του ἐπιστιμονικώτερον και λογικώτερον.

Τέλος, ἂν ὑπάρχῃ τέλος, ἐξετάζει πᾶν ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὸν ἄν-
θρωπον.

Κατὰ συνέπειαν, τὸ πρόγραμμα τῆς Στοᾶς μας εἶναι ἐντὸς τῶν
ὀρίων τοῦ τεκτ.· πνεύματος ἀλλὰ και τῆς τεκτ.· και κοινωνικῆς
πραγματικότητος.

Σκοπὸς τοῦ τεκτονισμοῦ δὲν εἶνε τὸ φιλοσοφεῖν μετὰ μαλακίας,
ὅπως προσφυστάτα ἐτόνισεν ὁ ἀγαπητὸς μας Σεβ.· μετὰ τινος, δι-
καιολογημένης ὀμως, δυσφορίας κρὶ ζωηρότητος, κατὰ τινα συνεδρι-
ασιν τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἐξ ἀφορμῆς πάλιν συζητήσεως τοῦ προ-
γράμματος τῆς Στοᾶς, προκληθείσης ἐκ παρεμβάσεως ἀντιπροσώπου
τῆς Μεγ.· Ἄν.·

Σκοπὸς τοῦ τεκτονισμοῦ εἶνε :

Ἡ ἐλευθέρα, ἀπεριόριστος και ἀνευ ἐπιβολῆς ἔρευνα τῆς πραγ-
ματικῆς και ὄχι τῆς ἀφηρημένης ἀληθείας· ἡ ἀναζήτησις ἀνωτέρας
ζωῆς και ἡ καλλιτέρευσις τῆς θέσεως τοῦ ἀτόμου· ἡ ἐν ἀλληλεγγύῃ
συμβίωσις τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ κοινωνίᾳ, διότι ἡ ζωὴ δὲν δύναται νὰ
νοηθῇ μεμονωμένη και διότι μόνον ἐν τῇ κοινωνίᾳ συντελεῖται ὁ νέος
βίος και ἡ πρόοδος τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὸ ἔμβλημα τοῦ τεκτονισμοῦ (Ἐλευθερία, Ἰσότης, Ἀδελφότης)
πρέπει νὰ καταστῇ πραγματικότης· διότι, ἀδελφοί μου, ὅλοι θὰ συνο-
μολογήσητε, ὅτι κατήντησε ν' ἀποτεληθῇ ἀπὸ λέξεις κενάς, δυστυχῶς
και ἐντὸς αὐτῶν ἀκόμη τῶν Στοῶν.

Εἶνε παραστατικώτατον τὸ ἀνέκδοτον τοῦ γάλλου ἐκείνου, ὁ ὁ-
ποῖος διὰ νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν ἀνυπαρξίαν, εἰς τὴν ὁποίαν περιέπεσε
τὸ ἔμβλημα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐκληροδότησεν ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπα-
νάστασις εἰς τὴν Γαλλικὴν Δημοκρατίαν, ἀνέγνωσε, λογοπαικτῶν, τὰς
ἐπὶ θυροῦ τινος ἀναγραφόμενας τρεῖς ταύτας λέξεις ὁμοῦ μὲ τὰ ση-
μεῖα τῆς στίξεως :

Liberté point, Egalité point, Fraternité point. Ὁ νόμος τῆς
τεκτ.· ἐργασίας πρέπει νὰ τεθῇ εἰς ἐφαρμογὴν· διότι πραγματικοί

τέκτονες θά εἴμεθα μόνον, όταν ἀσχολούμεθα μὲ πᾶν ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν ἀνθρωπότητα, μελετῶντες, συζητοῦντες καὶ ἐμβαθύνοντες εἰς πᾶν ὅ,τι ἀποβλέπει τὴν ἀνθρωπίνην εὐτυχίαν.

Ἡ νεκρά ἐκτέλεσις τῶν τύπων, χωρὶς διδασκαλίαν, χωρὶς δρα-
σιν καὶ χωρὶς κέντρον πρὸς διεγερσιν, ἰδηγεῖ εἰς τὴν χαλάρωσιν
καὶ τὴν ἀποσύνησιν.

Ἄλλ' ὁ «Υψηλάντης» δὲν λησμονεῖ, εἴτε τὴν ἱστορίαν του, εἴτε
τὰς τεκτονικὰς παραδόσεις.

Δὲν λησμονεῖ, ὅτι ὁ τεκτονισμὸς δὲν ὀφείλει νὰ μένη ἀδιάφορος
πρὸς ὅ,τι εἶνε ἀνθρώπινον.

Δὲν λησμονεῖ, ὅτι ὅλαι αἱ μεγάλαι ἰδέαι τῆς ἀνθρωπότητος, αἱ
περὶ ἐλευθερίας ἰδέαι, ἡ κατάπαυσις τῶν θρησκευτικῶν προλήψεων
καὶ δεισιδαιμονιῶν ἐπίγασαν ἀπὸ τὸν τεκτονισμὸν.

Δὲν λησμονεῖ, ὅτι ὅλαι αἱ ἀνθρωπιστικαὶ μεταβολαὶ εἰς τὰς
πολιτικὰς καὶ κοινωνικὰς σχέσεις τῶν ἐθνῶν εἶνε ἔργα τεκτονικὰ.
Πρόσφατον παράδειγμα, ὁ θεσμὸς τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, ὁ ἐκ
τεκτόνων προελθὼν καὶ ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε ἄλλο τι, εἰμὴ τεκτονισμὸς
μεταξὺ Κρατῶν.

Δὲν λησμονεῖ, ὅτι οἱ τέκτονες δύνανται ν' ἀποδοῦν οἱ κύριοι ἀπό-
στολοι τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς εἰρήνης μεταξὺ τῶν λαῶν, οἱ ἄριστοι
διδάσκαλοι τῆς συνδιαλλαγῆς καὶ συνεργασίας τῶν τάξεων, ἔστω καὶ
οἱ ρυθμισταὶ τῆς κοίτης τοῦ ρεύματος τῆς πάλης τῶν τάξεων.

Δι ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, μὲ πληρεστάτην ἐπίγνωσιν τοῦ
προορισμοῦ του, ὁ Ἵψηλάντης θά χωρήσῃ εἰς τὴν πραγματοποίη-
σιν τοῦ προγράμματός του.

Θά ἔλθῃ εἰς πληρεστέραν συνεννόησιν πρὸς τὰς λοιπὰς Ἀδ.·. Στ.·.

Θά προσπαθήσῃ νὰ πείσῃ.

Ἄν δὲν τὸ κατορθώσῃ, θά ἀγωνισθῇ, ὅπως ἤξεύρει ν' ἀγωνίζη-
ται πάντοτε ἐντὸς τοῦ τεκτ.·. ὀρίου καὶ θεσμίου, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ
τὴν ἀπαιτουμένην δύναμιν, ὅπως πραγματοποιήσῃ τὸ ἰδανικὸν τοῦ τε-
κτονισμοῦ εἰς τὴν Ἀνατολὴν τῆς Ἑλλάδος, κοιτίδα τῆς πρώτης ἀ-
νατολῆς τεκτονικῶν δοξασιῶν.

Θά ἐφαρμόσωμεν πρὸς τοῦτο τὸν σπουδαιότερον κανόνα τῆς
θείας δημιουργίας. Θά ἐργασθῶμεν. Διότι τότε μόνον θά κατορθώ-
σωμεν νὰ δοκιμάσωμεν τὴν γλυκυτέραν τῶν ἀνθρωπίνων ἀπολαύσεων:
τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΕΚΤΟΝ. ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΙ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ

Ὁ « Πυθαγόρας » μετ' ἰδιαίτερας εὐχαριστήσεως ἀνέγραψεν εἰς προηγούμενα τεύχη (σελ. 643 καὶ 728) τὰς ἐν Ἀνατ. Κωνσταντινουπόλεως ἐκδηλώσεις διεθνoῦς τεκτονικῆς ἀλληλεγγύης προκληθείσας ἐκ τῆς ὑπερόχως τεκτονικῆς ἀντιλήψεως καὶ ἐργασίας τῆς ἡμετέρας Στοᾶς « Ἀρμονία ».

Καὶ νῦν, μετ' οὐχὶ μικροτέρας ἀγαλλιᾶσεως, δημοσιεύει ὁ « Πυθαγόρας » τὰς κατωτέρω παρατιθεμένας περιγραφὰς δύο ἐπισημῶν τεκτονικῶν τελετῶν ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Νείλου, περιφανῶς διαδηλοῦσας τὴν εἰλικρινῆ ἀδελφικὴν ἀλληλεγγύην μεταξὺ τῶν ὁμογενῶν καὶ τῶν ἰθαγενῶν Ἐλευθέρων Τεκτόνων τῆς Αἰγύπτου.

ΤΕΛΕΤΗ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ ΤΗΣ ΣΤΟΑΣ „ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ“ ΕΝ ΑΝΑΤ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Τὴν τελετὴν τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν τῆς στοᾶς « Μέγας Ἀλέξανδρος » ἐλάμπρυνον πλεῖστοι ἐπισκέπται ἐκ τῶν μελῶν τῶν διαφόρων Αἰγυπτιακῶν στοῶν καὶ ἰδια δεκάς σεβασμίων τῶν στοῶν τούτων ὡς καὶ ὁ Ἐπαρχιακὸς Μ.: Διδ.: τῆς Μ.: Ἐθν.: Στ.: τῆς Αἰγύπτου Amin bey Mansour παρακολουθούμενος ὑπὸ ἐννέα ἄλλων μελῶν ταύτης.

Ἐπὶ τούτοις, μετὰ τὴν ὀρκωμοσίαν καὶ ἐγκατάστασιν τῶν ἀξιωματικῶν, ὁ Σεβ.: τῆς στοᾶς Ἀδ.: Σπυρίδων Σπηλιωτόπουλος, Μ.: Γ.: Ἐπιθεωρητῆς τοῦ Υπ.: Συμβουλίου τῆς Ἐλλάδος, ἀπήγγειλε τὴν ἀκόλουθον περισπούδαστον προσφώνησιν πρὸς τοὺς ἐπισήμους ἐπισκέπτας Ἀδελφούς.

Χαιρετισμὸς πρὸς τὸν Ἐνδοξ.: Μεγ.: Διδ.: Amin bey Mansour καὶ τὰ μέλη τῆς ἐπαρχιακῆς Μεγάλης Ἐθν.: Στ.: τῆς Αἰγύπτου κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν ἀδ.: ἀξ.: τῆς Ἑλληνικῆς Σ.: Στ.: « Μέγας Ἀλέξανδρος » ὑπὸ τοῦ ἀδ.: Σεβ.: αὐτῆς.

Ἐν Ἀν.: Ἀλεξανδρείας τῇ 22 Ὀκτωβρίου 1924

Ἄγ.: Ἀδελφοί,

Μεγάλην χαρὰν αἰσθανόμεθα τὴν ἐσπέραν ταύτην, καθ' ἣν λαμπρύνουσι τὰς ἐργασίας τῆς Σ.: ἡμῶν Στ.: Ἐνδοξότατοι ἀδ.: ἰθαγενεὶς ἀνήκοντες εἰς τὸν Αἰγυπτιακὸν Τεκτονισμὸν.

Ἐτι δὲ περισσότερον χαίρομεν, διότι οἱ τιμῶντες ἡμᾶς ἀδ. ἀνήκουσιν εἰς ἔνδοξον ἔθνος, ἔχον μεγάλην ἱστορίαν καὶ παραλλήλως πρὸς τὸ ἡμέτερον δράσαν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ πολιτισμοῦ.

Τό τε Ἑλληνικὸν Ἔθνος καὶ τὸ Αἰγυπτιακὸν εὐρίσκονται ἐν τῇ Ἀνατολικῇ τῆς Μεσογείου λεκάνῃ καὶ ἀμφοτέρων μεγάλη ἔσεται ἐν τῷ μέλλοντι ἡ δράσις ἐν ταῖς Ἀνατολικαῖς χώραις.

Ὡς ἡ ἱστορία καὶ τὰ μνημεῖα τῆς τέχνης καὶ τῶν ἐπιστημῶν μαρτυροῦσι, μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ συμβολὴ τοῦ Ἀρχαίου Αἰγυπτιακοῦ καὶ εἶτα τοῦ Ἀραβικοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὴν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὸν ὑπὸ μυστικισμοῦ ἐμπνεόμενον κατὰ τε τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς τέχνας πολιτισμὸν τῶν Ἀρχαίων Αἰγυπτίων διεδέχθη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Συρίᾳ ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς τῶν Πτολεμαϊκῶν καὶ Ρωμαϊκῶν χρόνων, τοῦτον δ' ἐπηκολούθησεν ὁ Βυζαντινὸς πολιτισμὸς. Ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἄρχεται ἡ ἔνδοξος ἱστορία τοῦ Ἀραβικοῦ Ἔθνους.

Ἐν τῇ Ἀνατολῇ, Συρίᾳ καὶ Μεσοποταμίᾳ οἱ Ἀραβες ἐπικοινωνήσαντες πνευματικῶς μὲ τούς Ἑλληνας καὶ ἐγκολπωθέντες τὰ πνευματικὰ τοῦτων προϊόντα, ἐμελέτησαν αὐτὰ καὶ διεμόρφωσαν, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Ἀσιατικοῦ πολιτισμοῦ, κατὰ τὸν ἰδιάζοντα αὐτοῖς τρόπον.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην οἱ Ἀραβες (6—9ην ἑκατονταετηρίδα) τυχόντες φιλομούσων ἡγεμόνων καὶ ἀποδεχθέντες τὰ τῶν προηγουμένων πολιτισμῶν πορίσματα ἔδρασαν ἐνδόξως ἐν ταῖς ἐπιστήμαις, τῇ φιλοσοφίᾳ, τῇ φιλολογίᾳ καὶ τῇ καλλιτεχνίᾳ.

Οἱ ἐξοριζόμενοι Νεστοριανοὶ καὶ οἱ ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ ἄλλων ἡγεμόνων καταδιωκόμενοι φιλόσοφοι κατέφευγον εἰς Περσίαν καὶ Συρίαν, ἐνθα ἵδρυσαν ἐπιστημονικὰ κέντρα, τὰ ὅποια ἐπέδρασαν ἐπὶ τῶν Ἀράβων κατακτητῶν καὶ οὕτω ἀπὸ τοῦ 7ου καὶ 8ου μ. χ. αἰῶνος ἄρχεται ἡ ὑπὸ τῶν Ἀράβων καλλιέργεια τῶν γραμμάτων καὶ ἐπιστημῶν.

Οἱ Καλίφαι διαφόρων δυναστειῶν, ὡς οἱ τῶν Omayyades καὶ ἰδίως οἱ τῆς δυναστείας τῶν Ἀβδασιδῶν, κατὰ τὸν 8ον καὶ 9ον αἰῶνα ἐπέζητουν καὶ ἐδέχοντο τοὺς Ἑλληνας καὶ Συρίους σοφοὺς καὶ περιέθαλπον τοὺς καταδιωκομένους τοιοῦτους. Ἡγόραζον ἐκ Κων]πόλεως εἴτε περισυνέλεγον τὰ ἀνευρισκόμενα ἐν ταῖς κατακτηθείσαις χώραις Ἑλληνικὰ συγγράμματα, ἅτινα μετέφραζον εἰς τὴν πλουσίαν αὐτῶν γλώσσαν.

Καλίφαι τοιοῦτοι, ἔνδοξοι καὶ φιλόμουσοι μεταξὺ τῶν πολλῶν, ἦσαν καὶ οἱ: Al-Mansour, Haroun-al-Rachid, Al-Amin, Al-Mamoun κ. λ. π. ἐπὶ Καλίφου δὲ τοῦ Al-Moutawakkil ὁ σοφὸς αὐτοῦ ἰατρὸς Honein-Ben—Ishak μετὰ τοῦ υἱοῦ του καὶ τοῦ ἀνεψιῦ ἐπεστάτει καὶ διηύθυνε τὴν ἐργασίαν τῶν μεταφράσεων.

Οἱ ἀνωτέρω Καλίφαι ἔδρυσαν καὶ ὑπεστήριξαν ἐν Βαγδάτῃ καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη Ἀκαδημίας καὶ σχολάς, ἐν αἷς Ἀραβιστὶ ἐδιδάσκοντο τὰ ἔργα τοῦ Εὐκλείδου καὶ τοῦ Ἀρχιμήδους, τοῦ Ἀπολλωνίου καὶ τοῦ Πτολεμαίου, τοῦ Ἱπποκράτους καὶ τοῦ Γαληνοῦ, τοῦ Διοσκουρίδου καὶ Θεοφράστου, τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ λοιπῶν Ἑλλήνων συγγραφέων, προσέτι δὲ ἀπετέλεσαν συλλογὰς τῶν ἔργων τῶν Ἑλλήνων Ἀλχημιστῶν.

Πλεῖστα δ' ὄσα συγγράμματα τοιαῦτα, ἀπολεσθέντων τῶν πρωτοτύπων, περιήλθον εἰς γνῶσιν τῶν νεωτέρων μετεφρασμένα εἰς τὴν Ἀραβικὴν γλῶσσαν.

Ἐκ τῆς γενομένης οὕτω καλλιέργειας τῶν γραμμάτων μέχρι τῆς 12ης καὶ πέραν ἑκατονταετηρίδος προέκυψαν ἐργασίαι σοφῶν Ἀράβων σπουδαίαν καθέξασαι θέσιν ἐν ταῖς ἐπιστήμασι. Πολυαριθμότατοι δὲ εἰσὶν οἱ σοφοὶ Ἀραβες: ὡς ὁ Khâled ben-Yezid-Ibn, ὁ Μοαουΐα πρίγκηψ ἐκ τῶν Omaïyades, ὁ Ἰμάμης Djaber ben-Hayyan Ἐς-Ζουφύ, ὁ El-Razî, ὁ El-Ikmini, ὁ Ibn-Sina κ. λ. π.

Ἀθάνατα εἰσὶ τὰ μνημεῖα τοῦ πολιτισμοῦ τούτου τῶν Ἀράβων. Τὰ προϊόντα τῆς τέχνης, τὰ ἀραβουργήματα καὶ τὰ τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς ἔργα, οἱ ὅροι οἱ ἐπιστημονικοὶ καὶ αἱ ἐργασίαι ἐν ταῖς Μαθηματικαῖς ἐπιστήμασι, τῇ Ἀλγέβρᾳ καὶ τῇ Γεωμετρίᾳ, ἐν τῇ Ἀλχημείᾳ καὶ τῇ Ἰατροχημείᾳ ἰδίᾳ δὲ ἐν τῇ Ἀστρονομίᾳ, θὰ μένωσιν αἰώνια τεκμήρια τῆς συνεχοῦς ἐπὶ ἡμίσειαν καὶ πλέον χιλιετηρίδα δράσεως τοῦ Ἀραβικοῦ Ἔθνους ἐν τοῖς γράμμασι.

Οὕτω μετὰ τὴν παρακμὴν τοῦ Ἑλληνορωμαϊκοῦ πολιτισμοῦ καὶ ὅταν τὸ Ἀραβικὸν Ἔθνος ἐξηπλώθη εἰς Αἴγυπτον καὶ Β. Ἀφρικὴν, ἔχομεν δύο πολιτισμοὺς παραλλήλως ἐν τῇ ἀνθρωπότητι δρῶντας καὶ μὲ τὸν ἰδιάζοντα αὐτοῦ ἐλάτερος χαρακτηρη: τὸν Βυζαντινὸν Ἑλληνοχριστιανικὸν ἀφ' ἑνὸς καὶ τὸν τῶν Ἀράβων Ἰσλαμικὸν ἀφ' ἑτέρου.

Ἀμφότεροι οὗτοι οἱ πολιτισμοὶ ἀκολουθήσαντες τὴν πορείαν τοῦ Ἀστρου τῆς ἡμέρας, τοῦ διαχέοντος τὸ φῶς ἐξ Α. πρὸς Δ., ἐδάδισαν καὶ αὐτοί, ὁ μὲν Βυζαντινὸς διὰ τῶν πρὸς Β. τῆς Μεσογείου κειμένων χωρῶν, ὁ δὲ Ἀραβικὸς παραλλήλως πορευθεὶς διὰ τῆς Β. Ἀφρικῆς καὶ διελθὼν τὸ Γιβραλτάρ, ἐφθασαν καὶ οἱ δύο καὶ ἐφώτισαν τὴν

Δ. Εὐρώπην. ἐν σκοτία τότε εὐρισκομένην καὶ οὕτω ἐπῆλθεν εἰς αὐτὴν ἢ ἀναγέννησις, εἰς ἣν ὀφείλεται ὁ σημερινὸς Εὐρωπαϊκὸς πολιτισμός.

Ἄλλ' ὅπως εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ἐπῆλθον χρόνοι χαλεποὶ οὕτω καὶ εἰς τὸ Ἀραβικὸν ἐπῆλθον ἀντίξοοι περιστάσεις σταματήσασαι προσκαίρως τὴν δρᾶσιν αὐτοῦ.

Οὐδεμία ἔμως χωρεῖ ἀμφιβολία ὅτι φυλὴ, τῶσιν ἐνδοξὸν ἱστορίαν ἔχουσα, καὶ τοσοῦτον δρᾶσασα ἐν τῷ πολιτισμῷ τῆς ἀνθρωπότητος, κατοικοῦσα δὲ τὴν γόνιμον τῶν Φαραὼ χώραν καὶ τὴν τοσαύτην σοφίαν ἀναδείξασαν ἐν τῷ παρελθόντι κοιλάδα τοῦ Νείλου, τοιαύτη φυλὴ πλήρης ζωῆς καὶ σφρίγους, θέλει καὶ πάλιν ἀνανήψῃ καὶ δράσῃ σπουδαίως ἐν τοῖς Ἀνατολικαῖς χώραις ὡς τὸ μυθολογικὸν πτηνὸν ὁ Φοῖ νιξ, ὅστις ἐκ τῆς τέφρας του ἀναγεννᾶται».

Εἰς τὴν οὕτως ἐμπνευσμένην ταύτην προσφώνησιν ἀπήντησαν μετὰ πολλοῦ ἐνθουσιασμοῦ ὁ τε Μεγ.: Διδ.: καὶ ὁ Μέγ.: Γραμ.: Tewfik Tanneas, ἐξάραντες τὴν δρᾶσιν τῶν Ἑλλήνων Τεκτόνων καὶ ἰδιαίτερος τῆς Σ.: Στ.: τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου, ἣν ἐχαράκτηρισαν ὡς ὑπόδειγμα Τεκτ.: Ἐργαστηρίου.

Εἰς ταῦτα ἐπηκολούθησαν προσφωνήσεις πρὸς τοὺς λοιποὺς σεβασμίους καὶ ἀντιφωνήσεις εἰς τὸν αὐτὸν ἐγκάρδιον τόνον, ὡς κατακλείς δὲ διεξήχθη Τεκτ.: ἀγάπη ἐν ἀγαστῇ ἀρμονία καὶ χαρᾷ.

Αἱ ἐντυπώσεις ὑπῆρξαν ζωηραὶ. Ὁ Μ.: Διδ.: ἐξήτησε καὶ ἀπεστάλη ἀραβικὴ μετάφρασις τῆς ἀνωτέρω προσφωνήσεως, συνοδευομένη ὑπὸ πίνακος, πρὸς ὃν ἐστάλη ἡ ἐξῆς ἀπάντησις:

Ἡ Μεγ.: ἐπαρχ.: Στ.: περιφερείας Ἀλεξανδρείας καὶ Δαμασχοῦ ἐξαρωμένη ἐκ τῆς Μεγ.: Ἔθν.: Στ.: τῆς Αἰγύπτου.

Ἄν.: Ἀλεξανδρείας τῇ 29 Οκτωβρίου 1924

Πρὸς τὸν Ἐνδοξ.: Ἀδ.: Σεβ.: τῆς Σ.: Στ.: «Μέγας Ἀλέξανδρος» καὶ Μ.: Γ.: Ἐπιθ.: τοῦ Ἑπ.: Συμ.: τῆς Ἑλλάδος.

Μετὰ σεβασμοῦ καὶ τοῦ τρ.: ἀδ.: ἀσπ.: κατὰ διαταγὴν τοῦ Σεβασμωτάτου ἐπαρχ.: Μεγ.: Διδ.: λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ προσφέρω πρὸς ὄμας καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἀδ.: τῆς Σ.: Στ.: σας τὰς εὐκρινεῖς ἡμᾶς

ἄδ.: εὐχαριστίας διὰ τὴν περιποίησιν καὶ τὴν εἰλικρίνειαν, ἃς μᾶς ἐδείξατε καὶ διὰ τὴν τιμητικὴν δεξίωσιν, ἣν μᾶς ἐπεδαφιλεύσατε, ὡς καὶ διὰ τὴν ἀβράν σας ἐπιστολὴν καὶ τὴν βαρυσήμαντον προσφώνησίν σας, τῆς ὁποίας ἐνετείλαμεν τὴν δημοσίευσιν εἰς τὸ πρῶτον φύλλον τῆς ἐπισήμου ἡμῶν ἑφημερίδος, ἵνα παραμείνῃ ὡς μνημεῖον ὠραῖον τῆς στερεότητος τῶν μεταξὺ ἡμῶν ἄδ.: σχέσεων, ἐλπίζοντες ὅτι θα ἐπιμείνωμεν ἐπὶ τῆς τακτικῆς τῆς συννεοήσεως, τῆς ἀλληλεγγύης καὶ τῆς ἐνότητος πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἱεροῦ τούτου τάγματος καὶ τῶν ἀληθῶν τέκνων αὐτοῦ.

Εὐαρεστηθῆτε γὰρ δεχθῆτε τοὺς ἀσπ.: τοῦ Μεγ.: Διδ.: ὡς καὶ τῶν συνεργατῶν του Σεβ.: τῶν Αἰγυπτιακῶν Στ.: καὶ πάντων τῶν ἄδ.: αὐτῶν, οἵτινες σταθμίζουσι δεόντως τὰς μεγάλας προσπάθειάς καὶ τὰς ὑψηλὰς σας ἀρετὰς καὶ διατελεῖτε ἐν χάριτι.

Ὁ ἄδ.: σας Μεγ.: Γραμμ.:

(Τ. Σ.)

ΤΕΟΥΦΙΚ ΤΑΝΝΟΥΣ

Τὸ δ' ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Ἀραβικοῦ Τεκτονισμοῦ «ὁ Χειρᾶμ», εἰς τὸ φύλλον αὐτοῦ τῆς 3 Νοεμβρίου 1924 ὑπὸ τὸν τίτλον: «ὁ Ἑλληνικὸς καὶ Αἰγυπτιακὸς Τεκτονισμὸς βαρυσήμαντος λόγος ἐν τῇ τελετῇ τοῦ «Μεγάλου Ἀλεξάνδρου» ἀναγράψαν τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην «τῆς Μεγ.: Ἀν.: ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Σεβ.: Ἀδ.: Ἐπαρ.: Μεγ.: Διδ.: Ἀμίν Βέη Μανσοῦρ μὲ συνοδείαν πολλῶν κορυφαίων τοῦ τάγματος, καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς προξενηθεῖσαν ἀρίστην ἐντύπωσιν ἐπὶ τοὺς Ἑλληνας ἄδ.: ἐλευθεροτέκονας», παρέθεσεν εἶτα τὴν τε προσφώνησιν ὀλόκληρον τοῦ Ἐνδ.: ἄδ.: Σπ. Σπηλιωτοπούλου καὶ τὸν πίνακα αὐτοῦ πρὸς τὸν Μεγ.: Διδ.:

Δὲν διαφεύγει βεβαίως τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Πυθαγόρου» πόσον εὐφρόσυνον γεγονός ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τεκτονισμοῦ εἶνε ἡ τοιαύτη καλλιέργεια μετὰ τῶν ἀλλογενῶν ἀδελφῶν ἀγάπης ἐκδήλου καὶ ἁρμονικῆς συμβιώσεως εἰς οἰκοδομὴν τοῦ Τρισυποστάτου τεμένους πρὸς δόξαν τοῦ Μ.: Ἀρχ.: τοῦ Σύμπαντος.

ΤΕΚΤΟΝΙΚΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

ΤΩΝ ΕΝ ΑΝΑΤ.: ΚΑ' Ἰ'ΡΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΤΟΩΝ

Αἱ ὑπὸ τὴν Αἰγ.: τῆς Γαλ.: Μεγ.: Στ.: τῆς Αἰγύπτου καὶ τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου Πρίγκηπος Μωχάμετ Ἄλη Ἑλληνικαὶ Τεκτονικαὶ Στοαὶ ἐν Καῖρω: *Μέγας Κωνσταντῖνος*, *Ἐλευθερία*, καὶ *Δουκοῦργος*, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τῆς ὑπὸ τὴν Αἰγίδα τῆς Μεγάλης Ἀνατολῆς τῆς Ἑλλάδος συμπραττούσης Στ.: «Ἴσις» καὶ τῆ Προεδρείας τοῦ Ἑκλ.: Ἀδ.: Μικῆ Μαύρου τὴν ἐσπέραν τῆς 6 Φεβρουαρίου ἐτέλεσαν ἐν ταῖς αἰθούσαις τῆς Ἑλληνικῆς Λαϊκῆς Λέσχης Μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν εἰς τὴν Αἰωνίαν Ἀνατολὴν ἀποδημησάντων τεκτόνων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἐσχάτως τελευτήσας ἀδελφὸς Γεώργ.: Χατζηγεωργίου.—

Πρὸ τῆς ὀρισθείσης ὥρας οἱ ἀδελφοὶ τέκτονες τῶν Ἑλληνικῶν Στοῶν παρευρίσκοντο εἰς τὰς θέσεις των με μέλαιναν περιβολὴν, φέροντες τὰ τεκτονικὰ αὐτῶν διάσημα ἕκαστος, ὡς καὶ λευκὰς χειρίδας. Μετ' αὐτῶν εἰσῆλθον οἱ Ἀντιπρόσωποι τῶν Ἑλλ.: ἐπίσης Στ.: Ἀλεξανδρείας, Πόρτ—Σαῦτ, Σουέζ, καὶ Μανσοῦρας, ἦτοι τῶν Ἑλλ.: Στοῶν: *Ἀθῆναι*, *Μέμφις*, *Ὀμόνοια*, *Σόλων*, *Πυθαγόρας*, καὶ *Θῆβαι* καταλαβόντες τὰς οἰκείας θέσεις.

Αἱ αἰθουσαι ἦσαν κατάμεστοι προσκεκλημένων, παραδειγματικῆ δὲ τάξις ἐτηρήθη, χάρις εἰς τὴν ἀγρυπνον καὶ αὐστηρὰν ἐπίβλεψιν τῶν κοσμητῶρων τεκτόνων.

Εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς μεγάλης αἰθούσης ἦτο τοποθετημένον τὸ κενοτάφιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειντο τὰ παράσημα καὶ τὰ διάσημα τῶν ἀπεδήμων ἀδελφῶν. Τὸν περὶ τὸ κενοτάφιον χώρον κατεῖχον οἱ τέκτονες.

Τῆς τελετῆς προήδρευεν ὁ Ἀδ.: Μικῆς Μαυρος βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Σεβασμίων ἀδελφῶν ἐποπτῶν Γκένωσι καὶ Τόμπλερ, καὶ τῶν Σεβασμίων Ἀξιωματικῶν ἀδ.: Δ. Π. Ἀδάμ, Γραμματέως, Χ. Χριστοφίδου, Ῥήτορος, καὶ τῶν Σεβασμίων ἀδ.: Κυριακίδου, Μαργαρίτου, Κωνσταντινίδου, Πύργου, Ἀποστολίδου καὶ Σταυρῆ.

Μετὰ τὴν ἀφίξιν δὲ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Γαλ.: Μεγ.: Στ.: τῆς Αἰγύπτου, καὶ τοῦ Μεγ.: Διδασκάλου Πρίγκηπος Μωχάμετ Ἄλη ἦτοι τῶν ἀδελφῶν Μαχμοῦτ Φάχμη Κούτρη Πασᾶ, Βοηθ.: Μεγ.: Διδασκάλου, Ἀδδὲλ Μεγκήδ Βέη Γιούνης, Μεγάλου Γραμματέως τῆς Μεγ.: Στοᾶς τῆς Αἰγύπτου, καὶ τοῦ ἀδελφοῦ Γεωργ.: Οὐλίανης

Μεράϊάντ, ὁ Προεδρεύων Ἀδ.: Μ. Μαυρος ἔδωσε τὸ σύνθημα τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐπιμνημόσυνου τελετῆς, ἣτις ἐπιθλητικῶς διεξαχθεῖσα ἐκράτει τοὺς προσκεκλημένους ὑπὸ κιντάνυξιν καὶ ζωηρὸν ἐ διαφέρον.

Ἐν καταλλήλῳ δὲ στιγμή ἔδωσε τὸν λόγον εἰς τὸν ῥήτορα τῆς ἡμέρας ἀδελφὸν Χριστοφίδην, ὅστις δι' ὠραίου λόγου ἐξῆρε δὲ τὰς ἀρετὰς τῶν ἀποδημησάντων ἀδελφῶν. Κατόπιν ὁ Προεδρεύων Ἀδ.: Μ. Μαυρος ὠμίλησε διεξιδικῶς περὶ τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν δὲ τοῦ τεκτονισμοῦ, μνησθεῖς τῶν μεγάλων ἐλευθερωτῶν τῆς συνειδήσεως, ἐξῆρε τὴν πρὸς τὸν Θεὸν λατρείαν καὶ τὸ αἶσθημα τῆς ἀνεξιθρησκείας. Ὁ λόγος τοῦ Ἀδ.: Μούρου ἦτο κοινωνικῶς καὶ θρησκευτικῶς ἐποικοδομητικὸς, ἡ ἀρίστη δὲ ἐντύπωσις ἐξεδηλώθη δι' ἐγκαρδίων συγχρητηρίων πρὸς αὐτὸν ἐκ μέρους τῶν ἀπαρτιζόντων τὴν ἐπίλεκτον ὁμήγουριν. Μετὰ ταῦτα ἡ Ἀ. Ἐξ.: ὁ Κούτρη Πασσᾶς ὠμίλησε Γαλλιστὶ δικαιολογήσας τὸν Πρίγκηπα Μπαμέτ Ἄλη, Μέγ.: Διδάσκαλον, ὅστις ἔνεκα τυχαίας κακοδιαθεσίας δὲν ἠδυνήθη νὰ προσέλθῃ εἰς τὸ μνημόσυνον καὶ ὅστις πολὺ ἐλυπήθη στερηθεὶς τῆς εὐχαριστήσεως νὰ παραστῇ μετὰ τῶν ἐλλήνων ἀδελφῶν καὶ συγχωρήσῃ τοὺς εἰς τὴν Αἰωνίαν Ἀνατολήν ἀποδημήσαντας ἀδελφοὺς του.

Τὸν λόγον ἔλαβε κατόπιν ὁ Μέγας Γραμματεὺς Ἀδδὲλ Μεγκιδ Βέη Γιούνες, ὅστις ὠμίλησεν ἀραβιστὶ περὶ τεκτονισμοῦ ἐν γένει προσθέσας ὅτι μεγάλως ἐκτιμᾷ τὴν συνεργασίαν τῶν Ἑλληνικῶν ἐν Αἰγύπτῳ Στοιῶν, περαίνων δὲ τὸν λόγον του καὶ ἀναφερόμενος εἰς τὸν θίον τοῦ ἀποδημήσαντος ἀδελφοῦ Γ. Χαδζηγεωργίου ἐδήλωσεν ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ μακαρίτου διέρρευσε ἐν τῇ ἐκτελέσει ἀγαθῶν πράξεων.

Ἐρραναν τέλος τὸ κενοτάφιον διαδοχικῶς οἱ τέκτονες δι' ἀνθέων καὶ ἀρώματος καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Προεδρεύων ἐκήρυξε τὸ τέρμα τῆς τελετῆς.

Κατὰ τὰ διωλείμματα ἐξετελέσθησαν πένθιμα μουσικοσυνθήματα ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Μουσικῆς ἀδ.: Λόντου, ἐπὶ τούτῳ ὑπ' αὐτοῦ συντεθειμένα.

Ἄπαντες οἱ εἰς τὴν σεμνὴν ταύτην τελετὴν παρευρεθέντες, ἐν οἷς καὶ ὁ Γεν. Πρύξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Παπαδάκης, ὁ δικηγ. κ. Βρυῆκος, τὸ προεδρεῖον τῆς Φ.λοπτώχου, ἀπῆλθον ὑπὸ τὸ κράτος ἀληθῶν συγκινητικῶν ἐντυπώσεων, ἀλλ' ἐπὶ πλέον εἰς τὴν συνείδησιν πάντων καὶ δὴ τῶν τεκτόνων ἐτι ἄπαξ ἐναργῶς ἐνετυπώθη ἡ θεμελιώδης σημασία τῆς συμπνοίας καὶ συνεργασίας ὡς καὶ ἡ ἀνεκτίμητος ἀξία, ἣν ἔχει διὰ πᾶσαν ὁμαδικὴν πρόοδον ἡ ἡγεσία ἀνδρῶν ῥέκτου καὶ ἰσχυροῦ, οἷος ἀπεδείχθη πάντοτε ὁ κρατ.: ἀδ.: Μικὲς Μαυρος.

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΠΡΟΧΑΙΡΕΣΙΑΙ ΤΟΥ ΥΠΑΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

‘Ο «Πυθαγόρας», διαδηλών βαθυτάτην ἀγαλλίαν διὰ τὴν ἀναπτυσσομένην ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κοιτίδι περικλεῶν Μυσηρίων ἀδελφικὴν ἀλληλεγγύην μεταξὺ Αἰγυπτίων καὶ Ἑλλήνων Τεκτόνων, εὐχαρίστως δημοσιεύει τιμῆς χάριν τὸν πίνακα τῶν Μ. Γεν. Ἐπιθεωρητῶν, τῶν ἐπαξίως τετιμημένων διὰ τῶν διαφόρων Ἀξιωματίων τοῦ ὁμοσπόνδου Ἑπάτου Συμβουλίου τῆς Αἰγύπτου, ἔχοντα ὡς ἑπεται :

Ἑπάτος Μ. Ταξιάρχης.....	Prince Mohamed Aly
Ἄνθ. Μ. Ταξιάρχης.....	Baron Alfred de Menascé
Μ. Ρήτωρ.....	Maitre Enrico Lusena
Μ. Καγκελλάριος.....	Jaques Moïse Aghion
Μ. Γεν. Γραμματεὺς.....	Taha Ibrahim
Μ. Ἐπιστολεὺς.....	Mohamed Rifaa
Μ. Ἐλεονόμος.....	Nathan Soussan
Μ. Ἀρχηγὸς τῶν Φρουρῶν....	Ahmed Moustafa
Μ. Τελετάρχης.....	Adolphe Arqy
Μ. Κλειδοῦχος.....	C. P. Bryant
Πρώτος Μ. Δοκιμαστής.....	Barou Félix de Menascé
Δεύτερος Μ. Δοκιμαστής.....	Mohamed Hafiz Ramadan Bey
† Μ. Σημαιοφόρος.....	W ^m Delanoy
Μ. Ἐπιφορὸς.....	Gabriel Chébound Bey

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΠΡΟΣΦΥΓΟΣ

Πρὸς συμπλήρωσιν καὶ αὐτόχρημα ἐπιστέγασιν τῶν γραφέντων κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος (εἰς σελ. 410, 625, 659, 688,) περὶ περιθάλψεως προσφύγων καὶ ἐν γένει περὶ τοῦ προσφυγικοῦ ζητήματος, κατ' ἐξοχὴν κοινωνικοῦ, παρατίθεται κατὰ προτίμησιν ἐν τῇ στήλῃ ταύτῃ σχετικὴ ὁμιλία τοῦ Σεβ. τῆς Στοᾶς «Ἰωνία» γενομένη κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν Ἀξιωματικῶν ἀποπνεύσασα δὲ βαθὺν πόνον τῆς προσφυγικῆς ψυχῆς καὶ ἀποτελοῦσα δικαίαν ἀπολογίαν ὑπὲρ τῶν δεινοπαθούτων προσφύγων.

ὍΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΤΗΣ ΣΤΟΑΣ “ΙΩΝΙΑ”

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ ΚΥΒΕΤΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ ΤΩΝ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ ΤΗΣ ΣΤΟΑΣ

‘Ο Κρ. Ἄνθ. Μ. Τ. ἄδ. Ἀλέξανδρος Ἀλεξανδρόπουλος ἔλκε προὐ καιροῦ τὴν ὑπόσχεσίν μου ὅτι θὰ ἐπραγματευθῆ καὶ

ἐγὼ τὸ ζήτημα τῆς περιθάψεως τῶν προσφύγων, ὅπερ εἰς δύο μελέτας δημοσιευθείσας ἐν τῷ «Πυθαγόρα» εἶχεν αὐτὸς ἐπεξεργασθῆ.

Ὁ φίλτ. ἄδ. Ἀλεξανδρόπουλος, ἀντικειμενικῶς ἐξετάζων τὸν πολιτικὸν πρόσφυγα, τὸν ἐξ εὐγενοῦς ἀφορμῆς—τῆς ἐμμονῆς εἰς τὰ πάτρια—δεισπαθοῦντα, κρίνει αὐτὸν συγγνωστότεον διὰ τὰς τυχόν παρεκτροπὰς καὶ ἐξαγνιστέον ἀπὸ παντὸς ἀμαρτήματος καὶ πάσης τυχόν ἐμμέσου εὐθύνης, θεωρῶν ὑποχρέωσιν ἱεράν τῆς Κοινωνίας καὶ τῆς Πολιτείας, κατὰ μείζονα δὲ λόγον τοῦ τεκτ. σώματος, τὴν ἐπιεικειαν καὶ ἀνοχὴν ἀφ' ἑνός, καὶ τὴν περίθαλψιν ἀφ' ἑτέρου.

Ἰπεγραμμίζει τὴν ἔλλειψιν *συστήματος* ἐν ταῖς κατὰ καιροῦς μερίμναις τῆς Κοινωνίας, καὶ τὰς παρεκτροπὰς ἀσυνειδήτων ὀργάνων ἐκμεταλλευτῶν τῆς δυστυχίας, ὡς καὶ τὴν ἐκ τῶν λόγων τούτων ἰδίᾳ ἀποτυχίαν εὐγενῶν προσπαθειῶν, κατὰ τρόπον μετατρέψαντα πολλάκις τὴν πατριωτικὴν πρόθεσιν μεταγγίσεως εἰς τὸ Ἐλεύθερον κράτος τῆς σφριγώσης ἐθνικῆς ζωῆς τοῦ πρόσφυγος εἰς πόθον παλινοστάσεως ἔστω καὶ μὲ ἀδαρίαν τῶν ἐθνικῶν του πεποιθήσεων.

Τὰ ἄρθρα ταῦτα τοῦ ἄδ. Ἀλεξανδροπούλου διακρίνει καλλιπέια μὲν, γνῶσις δὲ βαθεῖα τοῦ κοινωνικοῦ τούτου θέματος, τοῦ ἀπαιτουμένου τεκτονικὰς ἀντιλήψεις εὐ τὰς τυχούσας πρὸς ὀρθὴν κατανόησιν καὶ ἐπεξεργασίαν. Θὰ ἦτο συνεπῶς τολμηρὰ ἢ καὶ παρ' ἔμῳ ἐξετάσις τοῦ αὐτοῦ θέματος, ἂν μὴ εὐρίσκετο ἢ διέξοδος τῆς ὑποκειμενικῆς ἐρεύνης αὐτοῦ ἐν τῷ *προσφυγικῷ* ἡμῶν Ἐργαστηρίῳ.

Ἐπιτραπήτω μοι λοιπὸν ἢ διὰ βραχέων ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης ἀπολογία τοῦ πολιτικοῦ πρόσφυγος, τοῦ διὰ λόγων ἢ καὶ πράξεων πολλάκις πικραίνοντος *ἐκείνους* ἀκριβῶς, οἵτινες πᾶσαν καταβάλλουσι προσπάθειαν πρὸς περίθαλψιν αὐτοῦ, ἵνα μὴ ἢ κάποτε μεμπτέα διαγωγή του ἀποδοθῆ εἰς ἀγνωμοσύνην, οὐδ' εἰς ἔλλειψιν εὐγενείας χαρακτῆρος.

Ἄν ὁ πικροχόλος κάποτε ἀκούων λόγους πολίτης ἢ ἄρχων θελήσῃ νὰ ψυχολογήσῃ θαυότερον τὸν πρόσφυγα, θὰ φθάσῃ εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἢ συγγνώμη καὶ ἢ ἀνοχὴ μετὰ τῆς ἐξακολουθήσεως τῆς περιθάψεως εἶναι ἢ ἐπιβαλλομένη αὐτῷ, ἂν μάλιστα ἐμφορῆται ὑπὸ τεκτ. ἰδεωδῶν.

Εὐημέρει ἄλλοτε ὁ Μικρασιάτης—ἵνα περὶ τούτου εἰδικῶς πραγματευθῶ—ἐν τῇ γενετείρᾳ χώρᾳ, ἥτις, παρὰ τὴν τουρκικὴν κυριαρχίαν καὶ τοὺς ἐκ ταύτης περιορισμούς, δὲν ἔπαυσε νὰ εἶναι ἐν τῇ συνειδήσει του *Ἑλληνικῆ*, ἀφ' οὗ μάλιστα ἀπελάμβανεν ἕν τι μῆτρον τῶν πολιτικῶν ἐλευθεριῶν διὰ τῆς συμμετοχῆς εἰς τοὺς αὐτοδι-

οικουμένους Κοινοτικούς οργανισμούς, ἐν οἷς ἀνεπτύσσοντο δλαί αἱ ἀρεταὶ ἀλλὰ καὶ αἱ κακίαι τοῦ Ἑλληνος. Εἶχε τὴν θέσιν του ἐκεῖ ὁ Μικρασιάτης Ἑλληνας· καὶ εἶχε τὰς φιλοδοξίας του ἐν τῇ διοικήσει τῆς Ἐκκλησίας ἢ τοῦ σχολείου του ἢ ἐν τῇ ὀργανώσει τῶν παικίλων καὶ περιλάμπρων τῆς Ἀνατολῆς ἐθνικῶν καθιδρυμάτων· καὶ ὅταν ἐμψυχόν τι ἢ ἀψυχον ἔφθανεν ἐκ τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος, τὸ ἐθεώρει καὶ τὸ ὑπεδέχετο ὡς ἱερὸν τι καὶ προσφιλὲς **μόριον** τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς, θυοιάζων τὸ πᾶν ὅπως ἐπαξίως φιλοξενήσῃ τὸν ἀπόστολον τῆς ἰδέας.

Καὶ ὅταν ἡ Ἐλευθέρα Πολιτεία ἐπεξέτεινε τὰς πτέρυγας τῆς καὶ πρὸς τὴν Ἀνατολήν, ἢ συγκλίνησις ἔφθασεν εἰς τὸ ζενίθ, καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν τέως δούλων ἤλπισαν εἰς μέλλον εὐδαιμονίας **πραγματικῆς**. Πλὴν ταχέως μετεβλήθη ἡ ψυχικὴ διάθεσις :

Ὅργανα διοικητικὰ εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχε προσληφθέντα πρὸς πλήρωσιν τῶν δημιουργηθεισῶν ἐν Ἀνατολῇ θέσεων, καὶ ἄλλοι ἀσκοῦντες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἑλληνος Μικρασιάτου τὰς αὐταρχικὰς διαθέσεις, ἃς ἡ Πολιτικὴ δὲν ἐπέτρεπεν αὐτοῖς νὰ ἐκδηλώσιν ἀπέναντι τῶν ξένων στοιχείων, ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἤγον πολλοὺς εἰς τὸν πειρασμὸν **δυσμενοῦς** παραλληλισμοῦ τῶν δύο ἐποχῶν. Εἰς μάτην κατεβάλλειο προσπάθεια ἐξηγήσεως τῶν αἰτίων τῆς παραδοικῆς ταύτης καταστάσεως : Ὁ πολὺς κόσμος ἔμενε μὲ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι δὲν εἶχε τὰ αὐτὰ δικαιώματα μὲ τοὺς παλαιοὺς Ἑλληνας πολίτας ἀλλ' ὅτι ἦτο μᾶζα ἀφ' ἧς μόνον ὑποχρεώσεις ἐζητοῦντο.

Καὶ ἦλθεν ἡ ἀπαισία ἐποχὴ τῆς καταρρέυσεως τοῦ Μικρασιατικοῦ μετώπου, καὶ ὡσανεὶ πρὸς ἐπαλήθευσιν τῆς τῶν πολλῶν ἀντιλήψεως παρέστημεν πρὸ τοῦ θεάματος πανικοβλήτου φυγῆς τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Κράτους, μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν, παρεμποδίσεως δὲ τῆς ἐγκαίρου ἀπεμακρύνσεως τῶν κινδυνευόντων πολιτῶν, οὕς ἐτήρουν ἐν ἀγνοίᾳ τῆς καταστάσεως, ὑπέβαλλον δὲ εἰς διατυπώσεις ἐκδύσεως . . . **διαδατηρίων** !! Καὶ ἐσώθησαν ὅσοι ἐσώθησαν, ἀφήνουντες περιουσίας κτηθείσας δι' ἐντίμου ἐργασίας ἀλλὰ καὶ προσφιλῆ μέλη τῆς οἰκογενείας αὐτῶν, εἴτε θανατωθέντα, εἴτε ὑποστάντα τὴν σκληροτέραν τῆς αἰχμαλωσίας τύχην.

Ἀφικθέντες ἐδῶ, δὲν εἶχον τὸ εὐτύχημα νὰ εὕρωσι καὶ τὸ Ἐλευθέρον Κράτος ἤρεμον καὶ ἱκανὸν ν' ἀντεπεξέλθῃ εἰς πρόβλημα, ὅμοιον τοῦ ὁποίου δὲν εἶχεν ἀντικρύσει ποτέ : Ἐκράτει ἢ συμφυῆς πάσῃ καταστρεφῆ ἐσωτερικὴ διαπάλη καὶ ἐκ βορρᾶ ἐπέκειτο σοβαρότερος κίνδυνος. Φυσικὴ συνέπεια :—ἐν εὐρήκαν αἱ γυμνοὶ καὶ λιμώττοντες

Μικρασιάται πρόσφυγες, τι ἔπρεπε νὰ συναντήσωσιν, ἢ δὲ κατάστασις αὐτῶν ἢ ψυχικὴ δὲν τοῖς ἐπέτρεπε τοῦλάχιστον νὰ ἐμβαθύνωσιν εἰς τὰ αἷτια τῆς τοιαύτης ἐλλείψεως ἐπαρκoὺς περιθάλψεως καὶ στοργῆς. Ὁ Μικρασιάτης, ὅστις καὶ ἐκ τοῦ ὑστερήματός του εἶχε δώσῃ πρὸς φιλοξενίαν τοῦ Ἀ ὑπαλλήλου, εἶδενε τοῦτον ἀντιπαρερχόμενον ὡς ἄγνωστον· δὲν ἠδύνατο νὰ ἐτάσῃ τὴν καρδίαν του καὶ νὰ ἀντιληφθῇ τὴν σύγκρουσιν, ἣτις ἐν αὐτῷ ἐτελεῖτο μεταξὺ τῆς ἐμφύτου τῷ Ἑλληνι διαθέσεως, ὅπως ἀνταποδότη μέρους τοῦλάχιστον τῶν εὐεργεσιῶν καὶ τῆς ἀδυναμίας, εἰς ἣν εὐρίσκετο ν' ἀνταποκριθῇ πρὸς τοιαύτην συμφορὰν μὲ τὰ χλίετρα μέσα, αἷτινα διχθεῖται.

Εἶναι ἀληθὲς ἔτι τὸ Κράτος, ἢ Καιωνία, ξέναί φιλάνθρωποι ὀργανώσεις ἐσπευσαν εἰς ἀρωγὴν τῶν προσφύγων. Ναί. Ἀλλὰ καὶ ἡ ὀμαδικὴ αὐτὴ περίθαλψις, καθ' ὃν ἐγένετο τρόπον, ἐπλήγωνε τὴν καρδίαν τοῦ πρόσφυγος ἐκείνου, ὅστις οὐδέποτε εἶχε τείνῃ χεῖρα ἐπαίτου· ἀλλ' ἂν ποτε ἐδυσπράγει συνήθιζε νὰ βιέπῃ τὴν φιλάνθρωπιαν ἀνακαλύπτουσαν αὐτὸν ἐν τῷ καταφυγίῳ του καὶ ἐκεῖ ἀθορύβως ἀνακουφίζουσαν αὐτόν. Σμικρὸν ὅμως καὶ τοῦτο ἀπέναντι τῆς οἰκτρᾶς ὀμολογουμένης καταστάσεως τῶν ὑπηρεσιῶν Περιθάλψεως.

Ἄν ὁ φορολογούμενος πολίτης ἀσχάλλῃ γαὶ δυσανασχετῆ βλέπων τὴν ὑπὲρ τῶν κοινῶν συμβολὴν αὐτοῦ σπαταλωμένην εἰς ἀνηθίκους διασκεδάσεις, ὅποιαν θέλετε τὴν ψυχολογίαν τοῦ πολιτικοῦ πρόσφυγος, ὅστις συναντᾷ ἐποχούμενον αὐτοκινήτου μετὰ σελφίδος τὸν ὑπαλλήλίσκον ἐκεῖνον, ὅστις πρὸ ὀλίγων ὥρων τὸν ἀπώθητε σκληρῶς ἢ καὶ τὸν περιύδρισε δεινῶς ζητοῦντα μικρὰν τινα ἀρωγὴν ἢ δωμάτιον πρὸς στέγασιν; ὦ, ἔλθετε πρὸς στιγμὴν, ἀδ.: μιν, εἰς τὴν θέσιν τοῦ Μικρασιάτου πρόσφυγος, ἀναμοχλεύσατε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ θὰ συγχωρήσῃτε θεθαίως τὰς παρεκτροπὰς του, ὅσάκις δὲν τὸν ἐπαινέσητε, διότι προτιμᾷ νὰ καταγγέλλῃ τὰ τελούμενα ἀντὶ νὰ ἀφήσῃ τὴν κόρην του ὅπως ἀτιμασθῇ πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς αἰτουμένης ἀρωγῆς.

Ἡ κατάστασις αὐτὴ τοῦ ἀστοῦ ἰδίως πρόσφυγος, ἣτις ὑποπίπτει εἰς τὴν ἀντίληψίν μας (διότι θεθαίως δὲν θὰ εἶναι καλλιτέρα ἢ θέσις τῶν μακρὰν τοῦ κέντρου ἀποστελλομένων) ἀπρησχόλησεν ἐπανειλημένως τὴν Στ.: μας. Ἀπετάθημεν εἰς τὴν ὑπὸ τὸν ἀδ.: Allen Πρεσβείαν τῶν φίλων τῆς Ἑλλάδος, παρεκαλέσαμεν τὸν ἀδ.: Morgenstau, ἐκαλέσαμεν εἰς κοινὴν συνεδρίαν πάντας τοὺς τέκν.: πληρεξουσίου πρὸς συζήτησιν προγράμματος καταρτισθέντος παρὰ τοῦ πῶς σεβ.: τῆς Στ.: Στ.: «Τσιμισκῆς» ἀδ.: Κωνσταντινίδου, ἀλλὰ δυστυχῶς οὐδὲν ἐγένετο: ἀρκεῖ νὰ σὰς εἶπω ὅτι μεταξὺ 40 προσκληθέντων

προσῆλθον μόνον οἱ ἀδ.·. Πρέκας καὶ Λαδάς. Καὶ κατὰ τὴν περισυνήν ἐγκατάστασιν τῶν ἀξιωματικῶν τῆς Στ·. μας ἤκούσαμεν λόγους ἐνθαρρυντικούς παρὰ τῶν διαφόρων ἀντιπροσωπειῶν, ἀλλὰ ἡ προθυμία τοῦ Ἑλληνοῦ ἐξατμίζεται ταχύτατα.

Ἄς μοὶ ἐπιτραπῆ νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς παρουσίας τόσοσιν ἐκλεκτῆς ἐμμηγύρεως, διὰ νὰ παρακαλέσω τοὺς ἐκπροσωποῦντας τὴν Γαλ·. Μ·. Ἀν·. ἐνδ·. ἐνδ·. ἀδ·. νὰ ἀναλάβωσι τὴν πρωτοβουλίαν συγκλήσεως τακτικῶν μηνιαίων συνεδριῶν μονομελῶν ἢ διμελῶν ἀντιπροσωπειῶν ὅλων τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ ἐργαζομένων Σ·. Στ·. Στ·. μὲ προσορισμὸν τὴν μελέτην καὶ παρακολούθησιν τοῦ τε ἔργου τούτου καὶ ἄλλων θεμάτων υποβαλλομένων παρὰ Στωῶν. Ἐλπίζω δὲ ὅτι τιοιουτοτρόπως θὰ καταφανῆ ἢ ἀγαθοποιῆς δρᾶσις τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐλευθεροτεκτονισμοῦ πρὸς διαμόρφωσιν κοινωνικῆς εὐρυθμίας, εὐαρεστούσης τῶν Μ·. Τ·. Σ·. Δ·.·. Εἶθε!

ΕΡΓΑ ἈΡΕΤΗΣ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΣ

ΣΧΟΛΗ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

Ἡ Ἐλευθέρα Τεκτονικὴ ἀνά τὴν Κύπρον ἀναδείκνυται ὀσημέραι βαθέως ριζοβολοῦσα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν τῶν Κυπρίων Τεκτόνων, εὐχόμενος ἀποφέρουσα καρπὸς εὐεργετικῆς ἐργασίας.

Μετὰ τὴν Στοῶν «Σόλων» ἰδρύσασαν ἐν Λευκωσίᾳ Νυκτερινὴν Σχολὴν, περὶ ἧς ἀνεγράφησαν ἤδη σχετικαὶ πληροφορίαι ἐν σελ. 587 καὶ 662, ἐμφανίζεται πρὸ τινος ἢ Στοῶ «Ζήνων» ἰδρύουσα ἐν Λεμεσοῦ Νυκτερινὴν Σχολὴν πρακτικῶν σπουδῶν, ἣτις περιλαμβάνει τμῆμα προπαιδευτικὸν πρὸς παροχὴν τῆς στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως κατὰ κύκλους μαθητῶν, κανονιζομένους κατὰ λόγον ἡλικίας καὶ ἐπιδόσεως καὶ διτάξιον τμῆμα πρακτικῶν σπουδῶν πρὸς παροχὴν ἐιδικωτέρων γνώσεων ὡς ἐνεστί χρησίμων καὶ βοηθητικῶν εἰς ἐνάσκησιν τῶν διαφόρων βιοτεχνικῶν ἐπαγγελημάτων τῶν φοιτῶντων μαθητῶν.

Κατὰ τὴν ἐγκριθέντα ὑπὸ τῆς Στοῆς Κανονισμὸν ἢ ἐποπτεία καὶ διοικήσεις τῆς Σχολῆς ἀνετέθη εἰς Ἐφορευτικὴν Ἐπιτροπὴν, ἣν συγκροτοῦσι τὰ πέντε πρῶτα Φῶτα, ὁ τέως Σεβ·. καὶ ὁ Μ·. Ἐπιθεωρητῆς τῶν ἐν Κύπρῳ Ἑλληνικῶν Στοῶν ἐνδοξ·. ἀδ·. Χριστόφορος Τορναρίτης ἀναλαβὼν καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἑγχειρῆς. Ἐπίσης τέσσαρες ἕτεροι Ἀδελφοί, οἱ καθηγηταὶ τοῦ Γυμνασίου Τατάκης,

Εισύας, Μακρῆς καὶ Μυριανθόπουλος, ἀνέλαβον διδασκαλίαν. Ἀλλὰ τὸ ἀγαθὸν τοῦτο τεκτονικὸν ἔργον εἴλκυσε τοσοῦτον τὴν εὐμένειαν τῆς κοινωνίας ὥστε καὶ πλείστοι ἄλλοι καθηγηταὶ καὶ διδάσκαλοι ἐπρὸς θυμοποιήθησαν ἀφιλοκερδῶς ν' ἀναλάβωσι διδασκαλίαν, ἔτι δὲ καὶ ὁ Ἐξάρχος Κιτίου Νικόδημος εὐηρεστήθη νὰ τιμήσῃ τὴν Σχολὴν διὰ τῆς διδασκαλίας τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων.

Εὐγε τοῖς μύσταις πρωτεργάταις !

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ ΣΤΟΩΝ

(Συνέχεια ἐκ σελ. 694-699 τεύχος π. μηνὸς Νοεμβρίου)

«ΕΛΛΑΣ» EN ANAT.: ΑΘΗΝΩΝ

Σεβ.: Ἰωάννης Παπαφλέσσας, Ἐπ.: Ἰ. Καρέκλης καὶ Π. Μπούμπουλης, Ρ.: Π. Θεοχάρης, Γραμ.: Σ. Λεβῆ, Ταμ.: Χρ. Σακελλαρόπουλος, Ἐλ.: Δ. Παπαδιαμαντόπουλος, Δοκ.: Κ. Παπαφλέσσας καὶ Ν. Κορδέλλας, Τελ.: Ι. Κοροπούλης, Στεγ.: Ι. Σακελλαρόπουλος.

«ΖΗΝΩΝ» EN ANAT.: ΛΕΜΗΣΣΟΥ

Σεβ.: Κ. Σωτηριάδης, Ἐπ.: Ἀλκιβ. Ἐλευθεριάδης καὶ Ἰωάννης Ἡλιάδης, Ρ.: Κρίτων Γ. Τορναρίτης, Γρ.: Κῦρος Τριτοφτίδης, Ταμ.: Ἀλέκος Ζήνων, Ἐλ.: Εὐέλθων Ἐλευθεριάδης, Δοκ.: Γ. Ἰωαννίδης καὶ Ι Τριτοφτίδης, Τελ.: Εὐέλθων Πιτσιλλίδης, Στεγ.: Ν. Λοῖζου, Βιβλ.: Νικολῆς Χριστοδουλίδης, Ἀρχιτ.: Μιχαὴλ Λοῖζου, Σημ.: Ι. Ἐρωτόκριτος.

Τῆς Σ.: ταύτης Στοῶς αἱ κατὰ τὸ παρελθὸν τεκτονικὸν ἔτος ἔργασίαι ἀνεγράφησαν εἰς σελίδα 726 τεύχους Δεκεμβρίου 1924, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀναγραφὴν τῶν γεινομένων ὁμιλιῶν παρεισέφρουσε παραδρομὴ διότι ὑπὸ μὲν τοῦ Κρίτωνος Γ. Τορναρτίου ἐγένετο ὁμιλία «περὶ Τεκτονικοῦ συμβολισμοῦ», «ὑπὸ δὲ τοῦ Εὐέλθοντος Γ. Πιτσιλλίδου «περὶ Σκωτικῆς Ἐλευθεροτεκτονικῆς».

«ΑΣΤΗΡ ΑΝΑΤΟΛΗΣ» EN ANAT.: ΖΑΚΥΝΘΟΥ

Ἰπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Μεγ.: Στοῶς τῆς Ἀγγλίας.

Σεβ.: Κ. Α. Πολίτης, Ἐπ.: Γ. Δ. Μαρῖνος καὶ Κ. Γ. Ἀλεξόπουλος, Γραμ.: Διον. Α. Πλατυμέσης, Ταμ.: Ν. Μπελέτης, Εὐχ.: Καϊ

σαρ Ζέσας. Σκευοφ.: Μιχ. Βασιλείου, Διακ.: Διονύσ. Δημητρόπουλος, 'Υποδιακ.: Κ. Βερόκιος, 'Επικ.: Γραμ.: Γ. Ν. Μαρίνος, Τελετ.: Π. Καρατζᾶς, 'Επικ.: Τελ.: Γ. Κομοῦτος, Στεγ.: Σπ. Λεονταρίτης, 'Εξεταστική 'Επιτροπή ὑποβαλλομένων προτάσεων Δ. Κούρτσουλας, 'Αθ. Δάφνος, Ν. Βαρβιάνης.

<ΑΘΗΝΑΙ> EN ANAT. ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

'Υπό τὴν αἰγίδα τῆς 'Εθνικῆς Μεγ.: Στοᾶς τῆς Αἰγύπτου.

Σεβ.: Σ. Χανδρινός, Τε.: Σεβ.: 'Ο. Ζώννιος Α. 'Επ.: Γ. Δαρδανίδης, Β. 'Επ.: Δ. Δρακόπουλος, Γραμ.: Π. Διακάκης, Βοηθ.: Γρ.: Τ. Τσάμης, Θεσανρ.: Σ. Πέτρου, Βοηθ.: Θεσ.: 'Αχ. Παπαδόπουλος, Μ.: Οἰκ.: Β. Τσίρος, Ρητ.: Κ. Ξενουδάκης, Α. Δοκ.: Β. Χατζημανώλης Β. Δοκ.: Εὔστ. Δημητριάδης, Τελ.: 'Ιωάν. Ζαχαρόπουλος, Βοηθ.: Τελ.: Β. Φασιλῆς, 'Ελεον.: Δ. Ζηρός, Βοηθ.: 'Ελεον.: Α. Δημητρίου. Α. Διάκ.: Χρ. Ριγόπουλος, Β. Διάκ.: Κ. Πουλάκης, 'Εσωτ. Στ.: Α. 'Ομηρόλης, 'Εξ. Στ.: Ε. Βεστάρχης.

Δικαστικοὶ Ἀντιπρόσωποι.—Οἱ ἀδ.: Σεβ.: 'Ιωάννης Σπανόπουλος, Τ. Τριαντᾶς, Ο Ζώννιος, Δ. Τζεράκης, Δ. Σκαρδανᾶς, καὶ ὁ ἀδ.: Δ. Θωμόπουλος.

'Επίτιμοι Σεβάσμοι.—Σεβ.: 'Εκλ.: 'Αδ.: Μικὲς Μαῦρος 33.: Σεβ.: 'Αδ.: Π. Γαλανός Πρ. Σεβ.: Σεβ.: 'Αδ.: Ι Σπανόπουλος, Πρ.: Σεβ.: Σεβ.: 'Αδ.: Τ. Τριαντᾶς Πρ.: Σεβ.: Σεβ.: 'Αδ.: Δ. Τζεράκης.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ

ΑΓΓΛΙΑ.

'Η σταθερὰ πρόοδος τῆς 'Ελευθέρως Τεκτονικῆς ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ταῖς κτήσεσιν αὐτῆς ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τοῦ αὔξοντος ἀριθμοῦ τῶν ἰδρυομένων Στοᾶν. Οὕτως ἢ κατὰ τὸ ἔτος 1774 ἰδρυθεῖσα Στοὰ « Πίστις » ἔφερεν ἀριθμὸν 141, ἐν ἔτει δὲ 1874 ἰδρῦθη ἡ Στοὰ Bertie ὑπ' ἀρ' 1515, ἣτοι ἐντὸς τῆς ἑκατονταετίας ἰδρῦθησαν 1374 Στοαί. 'Αλλ' ἔκτοτε ἡ πρόοδος ὑπῆρξε καταπληκτικὴ, διότι προσετέθησαν 3185 Στοαί.

'Επὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι τῆς Pembrok Dock Στοᾶς τῆς Οὐαλλίας κατηρτίσθη πίναξ τῶν ὀνομάτων πάντων τῶν διατελεσάντων

Σεβασμίων, ἔστις ἐπεκολλήθη ἐπὶ σανίδος τοῦ ἀρχαίου πολεμικοῦ σκάφους « Βελλερεφών » ὅπερ μετέφερε τὸν Μέγαν Ναπολέοντα ὡς αἰχμάλωτον εἰς τὸν λιμένα τῆς Πλημούθης καὶ ἐπλαισιώθη διὰ ξύλου ἐκ τοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ μητροπολιτικοῦ ναοῦ τοῦ Δαυΐδ. Τῆς Στοᾶς ταύτης ὁ ἰδρυτικὸς τίτλος φέρει τὴν ὑπογραφήν τοῦ Δουκὸς τοῦ Λουξεμβούργου ἀδελφοῦ τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Δ'!

ΗΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ Β. ἈΜΕΡΙΚΗΣ. (Νέον Μεξικόν)

Ἐν τῇ πόλει Σάντα Φέ τῆς πολιτείας τοῦ Νέου Μεξικῶ ἐτελέσθη ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἐργαστηρίων τοῦ ἀρχαίου καὶ ἀπεδεδεγμένου Σκωτικῶ Δόγματος ἑορτὴ παντεκτονική, καθ' ἣν ἐγένοντο τὰ ἀποκαλυπτῆρια προτομῆς τοῦ εἰς τὴν αἰωνίαν Ἀνατολὴν πρὸ πολλοῦ μεταστάντος κραταιοτάτου Ὑπάτου Μεγάλου Ταξιάρχου τῆς Βορείας δικαιοδοσίας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς Ἀλβέρτου Παϊκ, εὖ τὸν βίον δ' Ὑπ. Μ. Ταξιάρχης τῆς Ἑλλάδος Παναγιώτης Δ. Καλογερόπουλος διὰ μακρῶν ἐν ἰδίῳ τεύχει ἱστόρησεν.

Ἡ προτομὴ αὕτη εἶναι ἔργον τοῦ U. S. J. Dumber 32ο καὶ προεκάλεσε τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν συγκίνησιν πάντων τῶν προσωπικῶς γνωρισάντων τὸν Ὑπ. Ταξιάρχην, οὗ ἡ ζωὴ ὑπῆρξε τοσοῦτον θερμουργὸς καὶ ἐπωφελὴς εἰς τὸν τεκτονισμόν.

ΚΙΝΑ.

Ὁ τεκτονισμὸς ἐν Κίνᾳ ἤρξατο προεδεύων. Ἐν πάσῃ πόλει, εἰς ἣν ζῶσι ξένοι, ὑπάρχουσι στοαὶ διαφόρων δογμάτων καὶ ἐπικρατειῶν. Τὸ ἀρχαῖον καὶ ἀπεδεδεγμένον σκωτικὸν δόγμα ἔχει δύο Ἀρείους Παγούς, ἐν Σαγγάη καὶ ἐν Πεκίνῳ, ὡσαύτως ἀνάλογα περιστύλια καὶ συμβολικὰς στοάς.

50 ΧΡΥΣΑ ΜΕΤΑΛΛΙΑ ΚΑΙ ΒΡΑΒΕΙΑ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΩΝ ΕΚΘΕΣΕΩΝ

Διεθνούς έκθεσεως Βορδῶ 1907 — ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

Μέλος τῆς Ἑλλανοδίκου Ἐπιτροπῆς

ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

*Ἰππότης Σταυροῦ τοῦ Σωτήρος — Ἀξιωματικὸς Ἰταλικοῦ Στέμματος
Ἀξιωματικὸς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.*

ΕΠΙΣΤΗΜΗ - ΤΕΧΝΗ - ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ - ΕΜΠΟΡΙΑ

ΥΠΟ ΤΕΚΤΟΝΩΝ ΑΣΚΟΥΜΕΝΑΙ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΙΔΙΟΙ ΚΛΑΔΟΙ

Παθολόγος. — Ίωάν. Δεληγιαννάκης
ὁδ. Ἐθν. Ἀμύνης 42
Ὠτορινολαρυγγολόγος. — Περικλῆς
Σπετσιώσης, ὁδ. Διαλέτη 3

Φαρμακεία. Κωνστ. — Κολοκοῦρος
ὁδ. Ἐθν. Ἀμύνης 10

ΚΑΛΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ἀρχιτέκτονες. — Φιλ. Πασιονίδης Μέ-
γαρον Δρακούλη - Παναγ. Κάλφας
Σιτῆ Σαοῦλ - Μοδιάνο. - Ὀδ. Που-
σκουλι, Ξενοδοχεῖον Τουρίστ.

Μηχανικοὶ πολιτικοὶ — Εὐγ. Μπε-
νασχόνη, Ἀναλήψεως 10 - Κωνστ.
Παταδάκης, Δεσπεραί 32.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΙ

Μηχανουργοί. — Ἄλ. Πουτοῦ, ὁδὸς
Κουντουριώτου 4. Ἄ. Μαχίλης
ὁδ. Βερροίας 10
Ξυλουργοί. — Ἄ. Σαμαράς, Λέοντος
Σοφοῦ 13.

Αεριοῦχα ποτά. — Ἡρ. Δόντης, Ὁ-
δυσσέως 14.
Ὀίνοπνεύματα-ποτά. — Ἄ. Σαμαράς
Λέοντος Σοφοῦ 13.

ΕΜΠΟΡΙΟΝ

Ἄ. Πέζαρης καὶ Σια. Βιομηχανικά
εἶδη, Κουντουριώτου 2.
Π. Παλαπανάγου, Βιομηχανικά εἶδη,
Κουντουριώτου 2
Γ. Παρασκευαΐδης, Βιομηχανικά εἶ-
δη, Κουντουριώτου 2.
Κ. Κοροβίλος, Ἡλεκτρικά εἶδη, Βα-
σιλείου Βουλγαροκτόνου 9.

Κ. Φωκίδης, Μηχανήματα Κουντου-
ριώτου 5.
Ἴ. Λεβεντάκης, Μηχανήματα, Κουν-
τουριώτου 16.
Σπ. Κύρου καὶ Θ. Γκολογιάννης, Ἐ-
πισ. ἀντιπρόσωφοι «ΦΟΡΤ» Κουν-
τουριώτου 14.
Νεωτερισμοί. — Κεμάλ Ριφάτ, Βε-
νιζέλου 5.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ — ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΙΑΙ

Ἄρ. Χαραλαμπίδης, Στοὰ Καράσσο.
Ἐμμ. Ἐμμανουηλίδης, Λέοντος Σο-
φοῦ 1.

Σπ. Κοκκίνης, Μέγαρον Δρακούλη.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ισοη Segura, Κινηματοθέατρον καὶ
Λευκοῦ Πύργου.

Αγοη Kodes, Κινηματ. Πατέ.

Τὰ τυπικὰ τῶν τεκτονικῶν λειτουργιῶν καὶ τελε-
τῶν ἀνετυπώθησαν ὑπὸ τοῦ Ὑπ. Συμβουλίου
εἰς ἓνα τόμον τιμώμενον ἀντὶ Δραχμῶν 25.

Παραγγελίαι σὺν τῇ ἀποστολῇ ἀντιτίμου ἀπευθύν-
ονται πρὸς τὸν Μ. Ἐπιμετροφύλακα τοῦ Ὑπ.
Συμβ. ἀδελ. Δ. Βαφιόπουλον. - - - - -